

Glasnik MIRA

Godište VII. • Broj 9 • Međugorje • Rujan 2012. • Cijena 2,5 KM / 10 kn

ISUSU
OTKUPITELJU
KRISTU
KRALJU
UDSKOGA
RODA
UZNAK-SVOJE
VJERE-SVOJE
I NADE
PROJEZ
DREŠINJE
SROVINI
ZUPNIK
I ZUPA
MEĐUGORJE

*Molite se
napose pred
križem iz kojeg
dolaze velike
milosti*

Marija – Kraljica neba i zemlje

Na sve se strane danas govori o ujedinjenoj Europi, svi govore o ulasku u Europsku uniju. Istodobno se posvuda govori i piše o dubokoj krizi koja je zahvatila Europu, njezinu novčanu vrijednost koja je stvorena prije nešto više od deset godina. Gospodarska kriza trese starim kontinentom zato što su uzjuljani temelji te stare Europe.

fra Tomislav Pervan

Već se psalmist pitao (Ps 11,3): „Kad su temelji uzjuljani, što da učini pravednik?“ Kriza trese stari kontinent najvećma s razloga što su mu temelji uzjuljani, što je zaboravio svoje korijene. Europa kao da se silom želi otrgnuti od svojih korijena, kao da želi zaboraviti svoju kršćansku i slavnu prošlost: Postoji neka vrst samouništenja, samorazaranja i samomržnje na europskom kontinentu. Neki žele svjesno potisnuti iz svoje svijesti da je današnja Europa nastala na četiri određene zemljovidne uzvisine: Naime, na Sinaju, gdje je Bog dao Židovima Zakon, na Golgoti gdje je na križu izdahnuo Isus Krist i udario temelje Zapada, zatim na Akropoli, u čijoj su sjeni, na atenskoj *Agora* grčki umnici umovali te na rimskom Kapitolu gdje su stvarani pravni temelji potonje europske uljudbe (i danas za studente prava nerijetko preteško *rimsko pravo*). Na tim je temeljima Evanđelje započelo svoj slavodobitni hod Europom, ali i svijetom, stvarajući kršćansku uljudbu i civilizaciju.

Jednom se zgodom bl. Ivan Pavao II. o Europi izrazio sljedećim riječima: „Ja, Biskup Rima, pastir sveopće Crkve... upućujem tebi, stara Europo, zov prepun ljubavi: Pronađi, otkrij samu sebe! Budi ti ponovno ti, ono što jesi! Otkrij svoje korijene, svoje iskone! Oživi svoje žilje, svoje korijenje! Neka ponovno u tebi zažive one istinske vrijednosti koje su učinile tvoju povijest slavnom, tvoju prisutnost na ostalim kontinentima blagotvornom! Izgradi ponovno svoje duhovno jedinstvo, u ozračju poštovanja drugih religija i nekrivotvorenih sloboda. Daj caru carevo, ali i Bogu Božje. Ne budi ponosna na svoje uspjehe do zaborava njihovih mogućih negativnih posljedica. Ne budi potištena zbog količinskoga gubitka svoje moći u svijetu ili zbog društvenih i kulturoloških kriza koje te danas muče. Ti si još uvijek kadra biti svjetionikom

Iz sadržaja

Poruka za sadašnji trenutak
Mi molimo i slavimo Mariju, a ona moli i zahvaljuje za nas
vlč. Adalbert Rebić

23. Mladifest
Desetci tisuća mladih na Mladifestu

23. Mladifest - kateheza
Gospodine, umnoži nam vjeru (Lk 17, 5-6)
mons. Domenico Sigalini

23. Mladifest
Priča o ljubavi, obitelji, svetosti i žrtvi

Promišljanje
Bitne značajke međugorske duhovnosti – međugorske poruke (IX.)
fra Ivan Dugandžić

Hodočašća
Teološko-psihološka razmatranja o hodočašćima
fra Šimun Šito Ćorić

“Draga djeco!

I danas s nadom u srcu molim za vas i Svevišnjem zahvaljujem za svakog od vas koji živite srcem moje poruke. Zahvaljujte Božjoj ljubavi da mogu svakog od vas ljubiti i voditi preko svog Bezgrješnog srca i prema obraćenju. Otvorite svoja srca i odlučite se za svetost i nada će roditi radost u vašim srcima.

Hvala vam što ste se odazvali momu pozivu.”

25. kolovoza 2012.

Fotografija na naslovnici: Lidija Paris

GLASNIK MIRA | Utemeljitelj i nakladnik: Informativni centar MIR Međugorje | Glavni urednik: Krešimir Šego | Lektor i korektor: Dragan Naletilić | Adresa: Glasnik mira, Gospin trg 1, 88266 Međugorje, BiH | Tel.: 00 387 36 650 200; 653 327 | Faks: 00 387 36 651 300 | Služba pretplate: 00 387 36 653 342 | E-mail: glasnikmira@medjugorje.hr | Internet: www.medjugorje.hr
Grafičko oblikovanje: Shift, Mostar | Tisak: Fram-Ziral, Mostar | List je prijavljen kod Ministarstva prosvjete, znanosti, kulture i športa Hercegovačko-neretvanske županije pod brojem R-05-05-42-2175-86/06 od 12. siječnja 2006. | Godišnja pretplata (12 brojeva): Hrvatska 120 HRK, BiH 30 KM, europske zemlje 30 €, Švicarska 50 CHF, USA i Kanada 42 €, Južna Amerika 48 €, Australija 51 €

UPLATA PRETPLATE: Iz BiH u KM: Informativni centar MIR Međugorje d.o.o. - Glasnik mira. Naziv banke: Unicredit Bank, Žiroračun broj 33 8120 2 20114 5352 | **Iz Hrvatske u HRK:** Informativni centar MIR Međugorje d.o.o. - Glasnik mira. Naziv banke: Societe generale - Splitska banka d.d., Broj računa: 2330003-5100201682 | **Iz Njemačke u eurima:** Informativni centar MIR Međugorje d.o.o. Čitluk, Gospin trg 1, 88266 Međugorje. Naziv banke: LIGA BANK EG, Kontonummer: 2155044 (za Glasnik mira), BLZ : 75090300 | **Iz Švicarske u CHF:** Katholische Kroatienmission, Postfach 9057, 8036 Zürich. Naziv banke: UBS AG Zürich - Wiedikon (0270/00), Kontonummer: 805418.40A (za Glasnik mira), IBAN : CH63 0027 0270 8054 1840 A, BIC: UBSWCHZH80A, UBS Postkonto Nr: 80-2-2 | **Iz svih europskih zemalja u eurima:** Informativni centar MIR Međugorje d.o.o. Čitluk, Gospin trg 1, 88266 Međugorje. Naziv banke: LIGA BANK EG, Kontonummer: 2155044 (za Glasnik mira), BLZ : 75090300, BIC: GENODEF1M05, IBAN: DE88750903000002155044 | **Za sve valute iz drugih zemalja:** Informativni centar MIR Međugorje d.o.o. - Glasnik mira. Naziv banke: UniCredit Bank, SWIFT: UNCRBA 22, IBAN: BA 39 3380 6048 0281 0221

► civilizacije u svijetu! Drugi kontinenti usmjeruju i podižu svoj pogled prema tebi te očekuju i od tebe identični odgovor koji je dao sv. Jakov, Zebedejev sin, Kristu: 'Da, mogu!' (piti naime iz čaše muke Gospodnje). Da, može izići i Europa iz svoga depresivna stanja.

Uzdrmani temelji

Nitko ne zna što nam sadašnja kriza donosi jer su europski temelji uzdrmani. Europa još uvijek živi od svoje silne baštine. I sama europska zastava i nesvjesno nosi u sebi kršćansku poruku, naime, zastava s modrom podlogom i dvanaest zlatnih zvijezda u obliku krune. Te zvijezde nisu znamen onih prvih zemalja Unije koje su se udružile, jer je zvijezda dvanaest, a zemalja koje su stupile u Uniju bijaše trinaest. Odgovor na nastanak te zastave dobit ćemo iz životopisa belgijskoga novinara i Židova Paula Michaela Gabriela Levija.

Paul Levi u Louvainu je bio svjedokom kako su u Drugom svjetskom ratu vlakovi prepuni Židova kretali put istoka. SS-jedinice i njemačka tajna policija Gestapo govorili su o mirnom preseljenju Židova na istok. Nitko, međutim, nije dobivao povratnu informaciju s istoka o sudbini tih nesretnika; nitko se nije vratio doma, nitko nije imao povratnu informaciju, gdje su završili ti u vagonima za stoku odvezeni pripadnici Isusova, židovskoga naroda. Da, vlakovi su ih odvozili u nepovrat. Stizali bi u koncentracijske logore smrti gdje su ih smjesta slali u velike komore. Tu bi ih do gola skidali, oduzimali im sve dragocjenosti, vadili čak zlatne zube, i onda govorili kako slijedi 'tuširanje'. Međutim, namjesto vode iz tuševa su pršali otrovni plinovi, pare cijanovodične kiseline, koja je sve gušila i ubijala. U takvu je logoru i takvu 'tuširanju' završila život i sveta Terezija Benedikta od Križa – Židovka Edith Stein, obraćenica i karmelićanka, prije točno sedamdeset godina, u kolovozu 1942. U tome je logoru, u bunkeru smrti, okončao svoj život i veliki Marijin štovatelj, utemeljitelj Vojske Bezgrješne – franjevac, sv. Maksimilijan Marija Kolbe, god. 1941.

Tih je ratnih dana Paul Levi dao zavjet da će prijeći na katoličku vjeru preživi li nacističko zlosilje, tu neljudsku strahovladu. Htio je ostati uz Židove, svoj narod, dok su trajali progoni njegova naroda. U travnju 1945. vozio se u vozilu američkih snaga koje su oslobađale koncentracijski logor u Dachauu, koji bijaše predviđen za katoličke svećenike i duhovne osobe. Skamenjen, bez riječi i bez daha, stajao je pred vlakovima koji su prevozili stoku i promatrao tisuće i tisuće izglednijih živih mrtvaca, vagone koji nisu više nikamo vozili. Levi je preživio te strahote i prema vlastitom zavjetu postao katolikom.

Zvezdana Marijina kruna

Specifična zloća tih koncentracijskih logora u kojima su život izgubili milijuni i milijuni ljudi jest što je sve racionalno planirano i perfektno izvedeno. Ubijanje, uništavanje ljudi. To je mračna strana prosvjetljena čovjeka, negativna strana koja prati Europu od Francuske revolucije koja je progutala svoju djecu, ali za koje se dogodio i prvi veći europski genocid u Vendée, u Bretanji, gdje je pobijeno oko 250 tisuća protivnika revolucije, godine 1793. Ta mračna strana racionalizma pretvara čovjeka u brojku i robu, a nacistički koncentracijski logori slove kao znamen planiranoga perfektnoga uništavanja i okrutnosti. Na drugoj strani, Edith Stein – Sv. Terezija Benedikta od Križa stoji tu kao znamen istinskoga bogotražitelja koji je u potrazi za istinom otkrio Istinu – Isusa Krista. Istina se daje naći i u svjetlu razuma otvara se osjetilo za svjetlo vjere. To je ono što razlikuje te dvije istine, prosvjetiteljstva i vjere. *Tko želi biti moj, neka se odrekne samoga sebe, uzme svoj križ i slijedi mene*, veli Isus. Edith Stein je to doslovce shvatila i Gospodina do kraja slijedila.

Paul Levi postao je katolikom, a potom ravnateljem Informativnoga i novinarskoga ureda u Vijeću Europe u Strassbourgu, koje je osnovano u Marijinu mjesecu svibnju 1949. u Londonu. Jedna od zadaća kulturnoga odsjeka toga vijeća bijaše dati nacrt za novu zastavu članica Vijeća Europe. Stvar se pokazala težom nego se očekivalo ili mislilo. Svi nacrti u kojima se prema uzoru na skandinavske zemlje, zatim Englesku, Švicarsku, Grčku – javljao križ – bili su odbijeni. Gruzija ima čak pet križeva u svojoj zastavi. Socijalisti su se protivili iz ideoloških razloga i odbacivali križ u zastavi, jednako i Turska. Svima njima smetao je znamen križa koji je posijan posvuda, cijelim europskim kontinentom, od Malte do krajnjega sjevera, od Portugala do Urala.

Zadubljen u potrazi za najboljim rješenjem jednom je Paul Levi šetao Bruxellesom i prolazio pokraj velikoga Marijin kipa čija se zlatna zvezdana kruna oko Marijine glave sjala, blistala na suncu. Otraga se prostiralo modro nebo. U trenutku mu je sinula ideja i osobno nadahnuće. Zvezdana kruna – 12 zvijezda – na modroj podlozi. Naime, u mnogim europskim gradovima imamo na istaknutim mjestima Marijin kip – tako se pred zagrebačkom katedralom izvija veliki Marijin kip, pa u Innsbrucku, u Münchenu, u Rimu. Jednom riječju, Marija je na istaknutim mjestima diljem Europe, u velikim europskim gradovima, a uvijek je oko glave kruna od dvanaest zvijezda.

Levi se usjekla slika. Plavo nebo kao podloga, dvanaest zvijezda od zlata kao europski grb. Prenio je ideju talijanskom kr-

šćanskom demokratu Beneventiju, glavnom tajniku Vijeća Europe, ne bi li to bio dobar motiv za europsku zajedničku zastavu. Ovomu se ideja svidjela. Bio je oduševljen, a nakon toga je Levi zadužio Arsena Heitza – namještenika u Vijeću Europe – da dade izraditi nekoliko predložaka na spomenutu simboliku. Pristali su i europski socijalisti. Ništa nisu imali protiv ideje i njezina ostvarenja. Otpalo je preko stotinu drugih rješe-

Dvanaest zvijezda, dvanaest plemena Izraelovih, dvanaest mjeseci, dvanaest vrata na nebeskom Jeruzalemu, svaka od tih dvanaest vrata od posebnoga dragulja: Sve je to prisutno u kolektivnoj europskoj svijesti i podsvijesti. Neizbrisivost biblijskih slika iz europskoga sjećanja i ne treba velika tumača.

neba i zemlje. Ovo sa zastavom bijaše samo dodatno u štovanju Marije, odnosno o neizbrisivosti te jedinstvene žene u povijesti svijeta, napose Europe.

Dvanaest zvijezda, dvanaest plemena Izraelovih, dvanaest mjeseci, dvanaest vrata na nebeskom Jeruzalemu, svaka od tih dvanaest vrata od posebnoga dragulja: Sve je to prisutno u kolektivnoj europskoj svijesti i podsvijesti. Neizbrisivost biblijskih slika iz europskoga sjećanja i ne treba velika tumača.

Prisjetimo se: U Novome zavjetu s tom slikom povezan je novi početak, nakon završne borbe protiv Zmaja: Žena obučena u sunce, mjesec pod nogama, a na glavi kruna, vijenac od dvanaest zvijezda. Trudna i viče u porođajnim bolovima. Rađa dijete – Spasitelja svijeta. I nesvjesno je upravo taj izrazito biblijski motiv unišao u zastavu Europske unije koja se sve više udaljuje od svojih kršćanskih korijena.

Uz Sina Kralja treba da bude i Majka – kraljica, to bijaše misao i to je nakana slavljenja Marije kao kraljice. Austrijski pisac židovskoga podrijetla Franz Werfel na divan je način opjevao Marijina ukazanja u Lurdu u svome romanu „Bernardičina pjesan“. Učinio je to iz zahvalnosti Mariji što je kao Židov za nacističkoga progona Židova izvukao živu glavu i uspio preko Pirineja stići u Portugal i odatle otploviti u Ameriku. Proboravio je u Lurdu godinu dana i napisao je o Bernardici, lurdske vidjelici, znakovite riječi:

„Vrijeme je najoštrija, najjetkija kiselina na svijetu. U vremenu može opstati samo najčistije, žeženo zlato. Svaku drugu laganiju kovinu vrijeme izjeda, rastače, i na kraju posve rastoči. Većina onoga što ljude u jednome danu uzbuđuje, već je sljedećega dana poput sna. Pa i sami spomen na najslavnije i najcrnje dane u pojedinim narodima blijedi za kurijekanja, za oglašavanja nove senzacije.“ Međutim, postoji jedna kruna, od najčistijega i žežena zlata, koja idućega jutra nije nikakav san, postoji jedna takva kruna pred nama koja zlatnim, nepomućenim sjajem sjaji. Kru-

na je to od dvanaest zvijezda. Kruna je to koja kruni glavu Žene koja u kraljevskom dostojanstvu te kraljevskom silom pobjeđuje silu Zloga. Čitanje iz Knjige Otkrivenja skreće naš pogled na tu kraljevsku ženu, na Majku – Bogomajku, majku Spasitelja Isusa Krista.

Marija kao kraljica! – ne zvuči ugodno našim demokratskim ušima. Nemamo danas toliko kraljica, tu i tamo je koja u Europi, najpoznatija je ona u Engleskoj, koja je znamen njihova kraljevstva i njihova svjetskog gospodarenja, *Commonwealtha*. Vidjeli smo to ovoga ljeta za proslave njezina jubileja. Zastario je taj naslov, osim što se biraju kojekakve 'misiće', 'kraljice ljepote', kraljice plaže, kraljice noći, koje nemaju pokazati ništa osim tijela.

Kad se govori o Mariji kao kraljici onda se time želi izraziti jedna od njezinih bitnih značajki. Naime, sve je kod Marije utemeljeno u njezinu bogomajčinstvu, u njezinu majčinskom odnosu prema Kristu, Kralju i Gospodaru svega stvorenja. Zbog svoga bogomajčinstva ona je pošteđena od istočnoga grijeha, slobodna od osobnoga grijeha. Ona je najistaknutiji ud Kristova tijela – Crkve; ona je ljudsko biće koje je dosegnulo svu puninu čovjštva i neba. Ondje je dušom i tijelom, u nebeskoj slavi, uzor i slika otkupljena čovjeka, ona je od svih prva, najsvršenija – ona je jednostavno ona koja u svemu prednjači – a to znači – Kraljica! *Odsad će me blaženom zvati svi naraštaji! Velika mi djela učini Svesilni, Sveto je ime njegovo!*

Slavimo Blaženu Djevicu Mariju na nebu okrunjenu – dvadeseto otajstvo Gospine krunice – Ružarija, završnu dionicu nevjerojatne povijesti Boga s čovjekom, s osobom koja je i u nebu ostala čovjekom, koja je dušom i tijelom u nebeskoj slavi. Slavimo krunu Marijina života: Ženu iz Knjige Otkrivenja, odjevenu suncem, mjesec pod nogama, a oko glave kruna od dvanaest zvijezda. Toliko puta u svome danu utječemo se Mariji riječima: „Zdravo, Kraljice!“ – *Salve Regina!* – Majko milosrđa! Zahvalimo Gospodinu za tu i takvu kraljicu i gospodaricu naših života i stavimo se svi pod njezinu zaštitu!

Mi molimo i slavimo Mariju, a ona moli i zahvaljuje za nas

Marija koju štujemo u raznim svetištima uvijek je i u svim svetištima ista Marija, Majka Isusova: i ona Nazaretska i ona Trsatska i ona Loretska i ona Međugorska i ona Marija Bistrička. Svugdje se časti ista ona Marija koja je rodila Isusa, koja je po Isusu postala i naša zajednička Majka.

vlč. Adalbert Rebić

Ovih proteklih vrućih ljetnih dana o blagdanu Velike Gospe mnogi su naši vjernici hodočastili u razna marijanska svetišta diljem *Lijepe Naše* i Bosne i Hercegovine. Jedna mi se vjernica ovih dana požalila što je naše nacionalno marijansko svetište Marija Bistrica brojem hodočasnika znatno zaostalo za marijanskim svetištem u Međugorju, koje je postalo svjetsko hodočasničko odredište u koje godišnje hodočaste stotine tisuća hodočasnika iz Hrvatske i iz cijeloga svijeta te je ono, zapravo, postalo najveće hrvatsko marijansko svetište. Odgovorio sam joj: „Hvala Bogu da je marijansko svetište u Međugorju doživjelo svjetsku slavu, jer i to je u konačnici naše hrvatsko marijansko svetište.“

U svim marijanskim svetištima uvijek je ista Marija

Marija koju štujemo u raznim svetištima uvijek je i u svim svetištima ista Marija, Majka Isusova: i ona Nazaretska i ona Trsatska i ona Loretska i ona Međugorska i ona Marija Bistrička. Svugdje se časti ista ona Marija koja je rodila Isusa, koja je po Isusu postala i naša zajednička Majka. Nju je za majku svima nama dao Isus kad je umirući na križu svoju majku povjerio svome učeniku Ivanu riječima: „Evo ti majke!“, a svojoj majci Mariji reče: „Ženo, evo ti sina!“ (usp. Iv 19, 25-27). Od tada je Marija majka svih Kristovih vjernika! A gdje god je naša mama, tu je naš dom, tu se osjećamo sigurnima! U kojem god Marijinu svetištu štujemo Mariju, to svetište doživljavamo kao naš dom! Bez obzira na to je li riječ o Nazaretu, o Mariji Bistrici ili o Međugorju. I Marija Bistrica i Međugorje naš su dom, dom susreta s Majkom Isusovom, dom razmatranja, dom molitve,

dom pomirenja s Bogom i dom Euharistije. Zato mene osobno raduju sva ova svetišta, svugdje se osjećam doma. Bilo mi je stoga milo i drago gledati na našoj dalekovidnici naše hodočasnike kako se mole i pjevaju Mariji u čast u marijanskim svetištima diljem domovine, uže i šire. Hvala Bogu da je tako. Kako bi to bilo kad bismo svi mi vjernici hrlili samo u jedno Marijino svetište, primjerice u Mariju Bistricu.

Marija hodočasnica

U marijanskom svetištu u Schönstadtu u Njemačkoj nastao je lijep običaj: Gospin lik putuje, hodočasti od kuće do kuće. Bilo bi lijepo kad bi i u nas svi Marijini štovatelji prisvojili taj običaj. Riječ je o slici Blažene Djevice Marije, ukovirenoj ukrašenim drvenim okvirom, koja godinama stajaše u kapelici Blažene Djevice Marije u Schönstadtu. Ta slika već godinama putuje od kuće do kuće, od obitelji do obitelji, od osobe do osobe, i u kući svakog od Marijinih štovatelja boravi nekoliko dana. To je Marija hodočasnica koja nekoliko dana prebiva u domu Marijinih štovatelja. Tih dana dok Marija boravi u domu određenih vjernika oni se osjećaju obdareni posebnim milostima. Razmišljaju o Mariji, pjevaju njoj u čast, mole kronicu i druge marijanske molitve. Potom, nakon nekoliko dana vjernici odnesu Gospin lik drugoj obitelji. I tako Marija putuje od obitelji do obitelji. *Marija hodočasnica*. Obitelji postaju mjesta susreta s Marijom a preko Marije s Isusom (*per Mariam ad Jesum*) a preko Isusa s Bogom. To se nadovezuje na iskustvo prvih kršćana kad se Crkva još posve ostvarivala u pojedinih domovima i obiteljima u kojima su se kršćani sastajali i slavili Euharistiju. Tada je

Crkva zapravo bila „domus ecclesiae“ (kuća crkva).

Lik Međugorske Gospe već je na neki način postao poveznica mnogih štovatelja Međugorske Gospe Kraljice Mira. Bilo bi dobro kad bi se udomaćio običaj da Međugorska Gospa putuje, hodočasti od jedne do druge kuće, od jedne do druge obitelji i međusobno ih povezuje. To bi bio jedan novi pokret dobrote, mira, vjere, nade i ljubavi. Međugorska Gospa! Ivan Pavao II. je prema svjedočanstvu nekih biskupa – koji su ga nakon Međugorja išli posjetiti i govorili mu što su doživjeli na hodočašću u Međugorje – s izrazom ljubavi i zanosa na licu izgovorio riječi:

„Gospa Međugorska! To čudo našeg vremena!“ U životu svakog čovjeka njegov odnos prema mjestu i prema ljudima ima važnu ulogu! Tako je bilo u životu Abrahama, oca našeg u vjeri! I Bog je hodočasnik: zajedno sa svojim izabranim narodom u Starome zavjetu putovao je od mjesta do mjesta! (Post 1,30-34).

Marija je naš putokaz. U štajerskom svetištu Majke Božje Mariazell slavi se Marija kao „Wegweiserin“, kao putokaz i kao pravi put do Isusa i preko Isusa do Svevišnjega.

O blagdanu Rođenja Blažene Djevice Marije, osmoga rujna, pobožni štovatelji Marijini također će krenuti na put u bliska i da-

Marija je naš putokaz. U štajerskom svetištu Majke Božje „Maria Zell“ slavi se Maria kao „Wegweiserin“, kao putokaz i kao pravi put do Isusa i preko Isusu do Svevišnjega.

leka Marijina svetišta. Ja sam rođen podno Marijina svetišta Majke Božje Taborske. Sjećam se iz djetinjstva kako su hodočasnici iz Bednje, iz Jesenja i okolnih sela hodočastili Majci Božjoj Taborskoj: tri dana su boravili na Taborskom (iznad velike tvornice ambalažnoga stakla), posjećivali crkvu, slavili Euharistiju i cijelo vrijeme pjevali Gospi u čast. Na kraju su pjevali lijepu pjesmu: „Majko Božja Taborska, ti ostani gdje si je, mi pa pemo v Jesenje!“ Odnos čovjeka vjernika prema mjestu i ljudima!

Marija moli za sve nas i Svevišnjemu za sve nas zahvaljuje

Ivan evanđelist ističe Mariju kao moliteljicu i posrednicu ljudi u nevolji. Na svadbi u Kani Galilejskoj ona je posredovala za ljude koji su se našli u nevolji zbog pomanjkanja vina i molila Isusa da im pomogne. Ljude oko sebe na svadbi upozorila je: „Što god vam rekne, učinite!“ (Iv 2, 5). Iščekujući dolazak Duha Svetoga bila je s Isusovim učenicima u Dvorani posljednje večere: „...svi oni bijahu jednodušno postojani u molitvi sa ženama, i *Marijom*, majkom Isusovom, i braćom njegovom“ (Dj 1, 14).

Marija je u Novome zavjetu predstavljena kao savršena moliteljica. Marija shvaća molitvu kao posebnu milost koju joj je Bog udijelio. Vjerovala je da je molitva jača nego djelovanje dobrih djela. Shvaćala je molitvu kao razgovor s Bogom. Čovjek dok moli treba biti svjestan da je u situaciji djeteta. To je Marija bila. I moli uvijek za nas.

Marijina je zasluga da je Isus bio savršen molitelj, ali je zauzvrat i Isusova zasluga da je Marija shvatila molitvu kao prisni odnos između njezina sina Isusa i Boga kao njegova Oca. Isus je u pogledu molitve kao i Marija čvrsto stajao na tlu židovske tradicije svojega doba. Dokaz toga je i molitva „Očenaša“, koja je tipično židovska molitva. Sve prošnje u Očenašu imaju svoje usporednice u židovskoj molitvi „Osamnaest blagoslova“. Odnosno,

još točnije, prošnje u Očenašu ne samo da imaju svoje usporednice u židovskim molitvama, nego je molitva „Očenaša“ koju Isus uči moliti svoje učenike židovska molitva po svojoj odličnosti.

Nadahnuće za svoju molitvu Marija je najviše crpla iz *psalama*, zbirke najljepših molitava koje imaju neprolaznu vrijednost. To su spontane molitve kojima je izvor u iskustvu pojedinaca koje su pobožnici stekli u različitim situacijama. Psalmist Boga zatiče u krikovima i vapajima (Ps 69, 4; 6, 7; 22, 2; 102, 6). On osjeća da Boga treba hvaliti i slaviti svim svojim bićem, dušom i tijelom (63, 2). Od Boga očekuje sva dobra, duhovna i materijalna. Duboko je svjestan da ga Bog vodi po svim putovima kroz ovu suznu dolinu. Zato on ima duboko povjerenje u Boga. S Bogom je povezan kao sa svojom pupčanom vrpcom. To pouzdanje u Boga i njegovu providnost prelazi od smijeha na suze, i obratno (Ps 116, 10; 23, 4; 119, 143), a svoju ravnotežu nalazi između prošnje i zazivanja. On zahvaljuje već i prije no što je uslišan (Ps 140, 14; 22, 25). U psalmima se odražava vjera židovskoga naroda da pripada zajednici a da zajednica pripada Bogu. Psalmi su bili škola molitve! Nikakvo čudo da je Marija prihvatila psalme kao svoju molitvu. Njezin hvalospjev koji je ona izgovorila pred Elizabetom, „Veliča duša moja Gospodinu i kliče duh koji u Bogu Spasitelju mojemu!“ (Lk 1, 46-47), *florilegij* najljepših uskliku Bogu u čast, nadahnut je psalmima.

Iz takve duhovne moliteljske sredine izrasla je Blažena Djevica Marija a i njezin sin Isus iz Nazareta. Marijina, Josipova i Isusova molitva bila je molitva čovjeka koji je svoje srce i svoj um stalno dizao Bogu Ocu i s njime razgovarao kao što razgovara dijete sa svojim ocem. Međutim, Marijina i Isusova molitva ostaje za nas tajna; za nas ostaje tajna kakvi su to molitveni odnosi vladali između njih i njihova nebeskoga Oca. Čitav život Isusa i Marije bio je prožet molitvom.

Marija u poruci za svakoga od nas zahvaljuje „Ljubavi Božjoj“. Nedaleko od Rima postoji jedno prekrasno i vrlo posjećivano marijansko svetište pod imenom „Divin Amore“ (Božja ljubav). Za svojega studija u Rimu (šezdesetih godina prošloga stoljeća) onamo sam rado hodočastio s kolegama iz Germanikuma. Od zadnje postaje rimskoga metroa do svetišta trebalo je pješaćiti oko četrina sata. U ono doba još nije bilo toliko auta koliko ih danas ima pa smo do svetišta uz kraj ceste hodali nešto sigurnije. Prije deset godina ondje smo održali Međunarodni mariološki i marijanski kongres na kojemu se okupilo dvjestotinjak mariologa i nepregledno mnoštvo Marijinih štovatelja.

Desetci tisuća mladih na Mladifestu

Deset treći međunarodni molitveni susret mladih – Mladifest, koji je započeo 1. kolovoza 2012. pod geslom „Gospodine, daj nam više vjere“, završio je u ponedjeljak 6. kolovoza sv. Misom zahvalnicom na Križevcu u 5 sati ujutro. Misu je, u suslavlju s više desetaka svećenika, predslavio fra Danko Perutina, koordinator susreta.

Na Festivalu su se ove godine okupili desetci tisuća mladih iz sedamdesetak zemalja, a zanimljivo je da su prvi put sudjelovali mladi iz Ruande, zemlje u kojoj se Gospa, u mjestu Kibehu, ukazivala početkom osamdesetih godina 20. stoljeća.

Program Mladifesta započinjao je jutarnjom molitvom u 9 sati, nakon čega su slijedila svjedočanstva, pjesme i pouke kršćanskoga života. Program se, nakon stanke, nastavljao od 16 sati do molitve krunice u 18 sati, a svakidašnji središnji susret bila je sv. Misa u 19 sati.

Svetu Misu otvaranja, 1. kolovoza, predslavio je i propovijedao fra Miljenko Šteko, vikar Hercegovačke franjevačke provincije. Svetu Misu drugoga dana Mladifesta predslavio je i propovijedao fra Danko Perutina. U petak i subotu večernju svetu

Snimila Lidijsa Paris

Misu predslavili su mladomisnici Hercegovačke franjevačke provincije fra Dalibor Milas i fra Tihomir Bazina, a propovijedali su fra Branko Radoš, bivši međugorski župnik, i fra Ante Vučković, profesor i dekan Katoličkog bogoslovnog fakulteta u Splitu. U nedjelju je sv. Misu predslavio provincijal Hercegovačke franjevačke provincije fra Ivan

Sesar, a propovijedao je fra Ljubo Kurtović, odgojitelj bogoslova. Najviše svećenika, njih 591, sv. Misu suslavlilo je u četvrtak, drugoga dana Mladifesta.

U petak 3. kolovoza, nakon večernje svete Mise održana je tradicionalna procesija kroz međugorsku župu s Gospinim kipom i upaljenim svijećama u rukama nepreglednog broja sudionika. U subotu 4. kolovoza, članovi zajednice Cenacolo izveli su predstavu o svome životu i ozdravljenju ovisnika.

Svećenici sa svih kontinenata velik su dio svoga vremena bili na raspolaganju mladima za sakrament pomirenja. Festivalne događaje glazbom i pjesmom pratio Međunarodni zbor i orkestar pod ravnanjem prof. Damira Bunoze, sa sudionicima iz 22 zemlje. Festival je simultano preveden na 17 svjetskih jezika, a prevodilo je 36 prevoditelja. Kronicu i molitvu vjernika molilo se na 27 jezika. Brojni akreditirani novinari iz različitih svjetskih medija pratili su sva događanja od prvoga dana Mladifesta, a sliku i ton preuzimali su različiti mediji u svijetu.

Prvi molitveni susret mladih održan je u zelenom šatoru u blizini župne crkve, uz sudjelovanje stotinjak mladih te uz dvije gitare. Danas je taj događaj izrastao u okupljanje mladih vjernika, koje je po žaru molitve jedinstveno u svijetu. Uz mlade iz svijeta zamjetan je i velik broj mladih iz naših župa, koji su, pogotovo u subotu i nedjelju, došli u Međugorje.

„Za Međugorje i ukazanja Kraljice Mira čuo sam davno. U suradnji s fra Ivicom Perićem, franjevcem Bosne Srebrene koji živi u Ruandi, došli smo u Međugorje. Mladi su ovdje sretni, klanjaju se Gospodinu“, rekao je za slušatelje Radiopostaje „Mir“ Međugorje Fidelis Nsengiyunva, franjevac u Ruandi kojemu je ovo prvi dolazak u Međugorje i, uopće, u Europu.

„Dolazak u Međugorje nemjerljiva je sreća. Iz Međugorja ću ponijeti dosta toga što ću prenijeti mladima u Ruandi kako bi

i oni došli ovamo te vidjeli kako se moli i slavi Euharistija“, kazala je Fortunee Mukaneza, ravnateljica jedne osnovne škole u Ruandi.

Fantastično iskustvo

„Ove je godine na Festivalu mladih fantastično. Sudjeluje preko pedeset tisuća ljudi, a kad sam bio prvi put bilo nas je oko petnaest-dvadeset tisuća. Moji nastupi jako su skromni, jer zbor koji ovdje svira i pjeva sa- vršen je. Prvi put sam došao 2000., na po-

ziv fra Slavka Barbarića, i zaljubio se u Međugorje. Otada dolazim tri puta godišnje – u uskršnom tjednu, na seminar za svećenike te na Mladifest. Seminar za svećenike preporučam svakom svećeniku jer je to fantastično iskustvo. Kad sam prvi put došao na seminar zamolili su me da pjevam pjesmu ‘Virgin morenita’, koja govori o Djevici Mariji, a otpjevao sam i pjesmu ‘Na prsima svojim nosim križ’. Svaki put kad dođem sretan sam da mogu opet otpjevati spomenute pjesme“, rekao je vlč. Bennet Tierney iz Irske.

Na Mladifestu je sudjelovalo i desetero mladih iz Slavonije koji su došli biciklima. Na put su krenuli 26. srpnja, a u Međugorje su stigli 31. srpnja. „Oduševljeni smo što je toliko mladih na jednome mjestu, vidi se zajedništvo“, kazali su nam.

Fran Darer, Josip Jurčević i Krešimir Babić iz Zagreba stigli su pješice. Na put su krenuli 17. srpnja. Josip je inicijator ovoga putovanja, a hodočašće je organizirao posredovanjem portala *Putovi milosti*, čiji je suosnivač. „Naše hodočašće je plod Božje milosti. Krenuli smo na put nakon večernje svete Mise, nismo znali što nas čeka“, kazao je Josip i zahvalio svima koji su im pomogli na hodočašću

Foto Dani

Snimila Lidijsa Paris

Snimila Lidijsa Paris

Gospodine, umnoži nam vjeru (Lk 17, 5-6)

mons. Domenico Sigalini

Mi smo malovjerni (Mt 6,30 8,26 14,29 - 31 16,8 17,20)

Često se pitamo imamo li u ovom našem svijetu još uvijek vjere.

Sa svim problemima koje imam, s frustracijama s kojima živim jer ne vidim jasno svoju budućnost; imam srce koje snažno kuca za ljubav, koju ne uspijevam živjeti jer sam je sveo na avanturu za jednu noć; imam roditelje koji me ne razumiju i od mene žele napraviti ono što oni žele... što vjera ima sa svim tim? Ne mogu naći posao jer ga drže stariji kojima se posrećilo naći ga; moram raditi na crno da sastavim kraj s krajem, a ti me pitaš imam li vjere, molim li, prolazi li mi kroz glavu misao da se prepustim nekomu koga ne vidim, ne čujem, ne nalazim!

Je li vjera dio naših misli, naših interesa? U svijetu koji se svodnevice nastoji sve više širiti, koji neprestano prati nekakav podatak na burzama – ima li smisla pitati se ima li vjera mjesto u našem životu, u odnosima koje imamo s drugima, u samim institucijama?

I u Isusovo vrijeme vjera bijaše vrlo rijetko dobro, pa je i Isus u ne malom broju prigoda morao iskusiti da ljudi, apostoli, pa i sam Petar imaju malo vjere.

- Tada je bila riječ o tome da budućnost nije imala perspektivu, naravno, gledajući bujni procvat prirode i depresiju koju su osjećali pred svojom perspektivom u životu, koji je barem bio slobodan i sretan.

Pa ako Bog tako odijeva poljsku travu koja danas jest, a već se sutra baca u peć, zar ne će mnogo radije vas, malovjerni?

- Ponekad je bila riječ o životnoj opasnosti, poput mogućeg potapanja lađe.

Oni pristupiše, probudiše ga i rekoše mu: „Gospodine, spasi, izgibosmo“, a on im reče: „Malovjerni, zašto se toliko strašite?“ (Mt 8, 25-26).

- U nekim slučajevima nije bilo oslonca ni konkretne nade, ili je pak bila riječ o nesposobnosti vršenja djela vjere.

I Petar siđe s lađe te, hodeći po vodi, pođe k Isusu. Ali se uplašio kad vidje snagu vjetrova počne tonuti i vikati: Spasavaj, Gospodine! Isus odmah pruži ruku, prihvati ga pa mu reče: „Malovjerni, zašto si posumnjao?“ (Mt 14, 29-31).

- Frustracija je bila česta jer se osjećala nemogućnost promijeniti svijet; frustracija nakon

misije, nesposobnost rješavanja problema.

Tada učenici pristupiše nasamo Isusu te ga upitaše: „Zašto ga mi ne mogosmo istjerati?“ Kaže im: „Zbog vaše nevjere“ (Mt 17, 19-20).

Vjera je veliki Božji dar koji daje krila našem postojanju

Isus se, zapravo, mnogo puta morao razračunavati s narodom koji se nije u potpunosti pouzdavao u Boga, koji je dopuštao da njime vlada strah, koji je vjerovao da je samodostatatan, no koji je nailazio na neuspjeh, poput Petra koji se bojao potonuti u onu istu vodu po kojoj je želio hodati usudivši se za to zamoliti Isusa.

Mi vjeru gubimo i za mnogo manje: Zbog društvene koristi, zbog nedostatka hrabrosti čak i među prijateljima, da ne ispadnemo bogomoljci, zbog prkosa prema načinu na koji opstoji ovaj svijet, za što krivnju pripisujemo Bogu, jer svaki trenutak života želimo iskoristiti, čak i na štetu drugih, da ugušimo grižnju savjesti koja nas razdire zbog naših obezglavljenih postupaka, ili zato što nas je u školi tako uvjerio neki naš takozvani znanstveni nauk.

Gubimo vjeru jer vjerujemo da se ne može pomiriti sa znanostu, s istraživanjima, s modernim otkrićima.

Ako studiraš možda fiziku ili matematiku, kako ćeš i dalje vjerovati u stvaranje, u Boga koji nas spašava? Nažalost, umjesto da znanost pomaže čovjeku osjetiti se vrlo ograničenim, ona ga čini oholim i usađuje mu uvjerenje da je spoznao tajnu prirode. Uvijek ću zahvaljivati svojim profesorima na državnom fakultetu matematike u Milanu (u vrijeme kada to nitko ne bi očekivao, bila je to mitska, 1968. godina), koji su mi znanstvenom strogošću, uvijek držali vrata otvorena prema svim mogućim izborima. Ništa nije više protuznanstveno nego kad znanost negira vjeru. Pa ipak, aktualni je mentalitet takav, zakačiš se za neku internetsku stranicu koja ti nudi promjenu vjere.

Međutim, vjera je veliki Božji dar koji daje krila našem postojanju, koji nam nudi mogućnost da se pouzdamo u jednoga Oca, da živimo bratstvom jačim od bilo kakve rodbinske veze, da iz svoga bijednog života na

vidjelo izvučemo nezamislivu snagu dobrote, darežljivosti, nesebičnosti, promjene, otpornost na malodušje i razočaranje koje izaziva zlo koje postoji u svijetu. Ali, ponajprije nam dopušta svoje dane ispisati u budućnosti punine, u Isusovoj budućnosti.

No, uvijek ostaje ovaj problem: Zbog svega onoga što se događa u svijetu i što ti se događa u životu, teško ti je vjerovati, prepustiti se Bogu, spoznati drugačiji svijet u koji bi mogao smjestiti i svoju perspektivu. Često ti se čini da se zlo nameće svemu, drugi si pak put uključen u bol nekoga nevinog i pitaš se: Zašto? Kako to? Koja je njegova krivnja u tome? Kao da bi bol bila izazvana krivnjom.

Često te znaju očarati materijalna rješenja za svaki životni problem, da zatvoriš svaki pogled koji ide dalje od naših vidika. Vjera je ono u čemu se oskudijeva.

Apostoli su bili u sličnoj situaciji. Vidjeli su da se nije sve slagalo s njihovom zabrinutošću. Znali su da su stavili svoje povjerenje u Boga, ali često im se to činilo kao napor, kockanje, preprjeka njihovim previše pojednostavljenim vizijama, i osjećali su obvezu moliti Isusa za pomoć.

Umnoži nam vjeru (Lk 17, 5-6)

Apostoli zamoliše Gospodina: „Daj nam više vjere!“ Gospodin odvrati: „Da zbilja imate

vjere koliko gorušično zrno, rekli biste ovomu dudu: 'Iščupaj se s korijenom i presadi se u more!' i poslušao bi vas.“

Molba je nespregnuta: „Daj nam više vjere“, kao da se vjera može kupiti na kilogram, kao da se može opisati kriterijem količine. No, Isus im pomaže napraviti kvalitativni skok. Ako je vjera prava, dovoljno je zrno gorušice. Vjera u Boga, predanje njemu, ne može se vagati ili kvantificirati. Riječ je o dubokoj dimenziji života, to je drugačiji način življenja, naći uporište u Bogu, pouzdati se. Vjera ne raste na temelju naše kvalitete ili našeg vlasništva, nije na prodaju. Vjera je Božji dar i kao takva, uvijek je puna i konačna.

Može naići na neki površni duh i tada se ne ukorijeni u životu već postoji samo u izvanjskim navikama; može naići na buntovan duh i tada započinje borba, uvijek poštujući slobodu osobe; može naići na poteškoće i ući u krizu i tada zahtijeva ustrajnost i čvrstoću.

No, kada se duh otvori Božjem daru, preplavi ga želja za puninom, nestaju polovična rješenja, računice, izgovori, vjera postaje duboka.

S vjerom se ponovno budi svježina u životu, pronalaziš okus svoga postojanja, odo lijevaš nepouzdanju, nalaziš snagu u boli, razvija se nezamislivo prijateljstvo s Bogom. U

Bog poznaje čitav naš život, zna za našu žeđ za dobrotom, za srećom, za njim. Međutim, mi smo ti koji se moramo uvjeriti da ga trebamo, da uvijek s uvjerenjem govorimo da je on središte našeg života, mi smo ti koji se moramo uvjeriti u potrebu za milošću koju tražimo.

tebi se budi vedrina i predanje, želja za promjenom i darivanjem, pozitivan pogled na postojanje, jer znaš da je Bogu stalo do tebe. Središte je On i ako je to istina, On, Bog uvijek je sve i nikada u mrvicama, kako bismo mi to sebi prilagođavali.

Koliko puta se vi mladi nađete u situaciji da želite izraziti osjećaje divljenja, zahvalnosti, radosti. Pjevaš, glazbom izražavaš osjećaje srca i želiš ih nekome uputiti... Mnogo mladih ljudi i dalje piše po zidovima o svojoj ljubavi prema nekoj djevojci, mnogo ih šalje SMS poruke da kažu, ljubim te, volim te jako, toliko mi nedostaješ. Kršćanin te osjećaje upućuje i Bogu i zove ih molitva. To je slava, čuđenje, zahvala za život, za darove koje imamo, za ljubav koju osjećamo i koja nam se daruje.

Bog poznaje čitav naš život

No, ima još jedan osjećaj koji se možda želi češće i intenzivnije izraziti – traženje. Jadni smo, tjeskobni, osjećamo se nesposobni i onda tražimo. Trebamo nekoga komu možemo povjeriti svoje planove, svoje snove. Molimo Boga da nam dođe u pomoć. Abraham je pregovarao s Bogom, sukobljavao se s njim da bi izmamio dobrohotnost.

Jednoga dana, na kraju razgovora s jednim muslimanom u zatvoru, rekao sam mu: „Moli Alaha i za mene“. On mi pak, pomalo uvrijeđen, odgovori: „Ja Alaha ne ću moliti za tebe jer bi to bilo kao da se tvrdi da on, vrhovni Bog, ne zna ono što ti trebaš“.

To je doista istina. Bog poznaje čitav naš život, zna za našu žeđ za dobrotom, za srećom, za njim. Međutim, mi smo ti koji se moramo uvjeriti da ga trebamo, da uvijek s

uvjerenjem govorimo da je on središte našeg života, mi smo ti koji se moramo uvjeriti u potrebu za milošću koju tražimo. Traženje upućeno Bogu ne smije biti: Probao sam sve, da vidim i ovo. Ono, naprotiv, nastaje iz jasne vjere, iz sigurnosti: U Bogu je moje postojanje i ljepota onoga što tražim.

Naša molitva ne smije biti jedan od brojnih pokušaja koje poduzimamo, zadnja plaža nakon što smo ih sve isprobali, vrst predanja nemogućem koja može postati čarobna. To je djelo predanja, predanja sebe Bogu, sigurni da nas se sluša, da ga imamo kao oca koji ne čeka ništa drugo nego da nam daruje ono što je dio našega životnog plana. Nemoj sumnjati, ne znači da ne smiješ imati i filozofske sumnje, odgovarajuća oklijevanja, kulturološke razloge, racionalnu vjerojatnost radnje koju činiš. To samo znači da je Bog središte tvoga života i da se u njega pouzdaš, on postaje čuvar tvoga života, neumoljivi trener koji ti daje hrabrost, koji ti kaže da ne odustaješ. Ponekad glasno viče, ali to čini da bi te držao što bliže darovima koje ti daje.

Jerihonski slijepac, koji je čuo galamu mnoštva te shvatio da to prolazi Isus, stane vikati: Želim svjetlo, sine Davidov, Isuse, vrati mom životu ljepotu tvojih boja, lica ljudi, sjaj stvorenoga. Kako da živim, kako da te slavim ako ne vidim tvoja djela, ako ne mogu proniknuti lice onoga koji prolazi pokraj mene?

Onaj koji je stajao pokraj njega nije to mogao podnijeti, ušutkivao ga je jer je bio drzak, nepriličan. Ma, prilagodi se situaciji! Čitav si život slijepac, tek sada ne možeš više podnijeti svoju nevolju. Slijepac se mogao mirno povući u svoj kutak. Pokušao je, ali mu nije uspjelo. Ali, što bi za njega značilo prestati vikati? Da nema povjerenja u Isusa. Ali on ga je imao i nastavio je još glasnije vikati te je Isus prepoznao njegovu veliku vjeru, njegovu nadu koja se sva izlila na njega. Isus se zaustavi i zapovjedi da ga dovedu k njemu.

Dva glagola potpuno protiv struje, koji su zasigurno uznemirili mnoštvo koje je imalo druge interese. Isus je imao ljubav za iskazati je i podložio je taj trenutak koji je živio mogućnosti da iskaže ljubav. Pred sobom je imao odlučnu vjeru, bez srama ili okolišanja, i morao je na nju odgovoriti. I izliječi ga. Od odlučujuće je važnosti vjerovati. Apsolutna je istina da, kada se potpuno predaš u Božje ruke, razoružava se sav materijalizam ili samodostatnost ili ravnodušnost, nadasve se daje smisao životu.

Imamo li i mi takvu ustrajnost u svojoj molitvi ili se umorimo i prije negoli je započnemo jer smo bez vjere?

(Prevela Marija Dugandžić)

Priča o ljubavi, obitelji, svetosti i žrtvi

Chiara i Enrico svjedoče nam kako ljubav i žrtva uvijek idu zajedno i kako nema ljubavi bez žrtve kao što nema ruža bez trnja. Savršenu ljubav pokazao je naš Gospodin Isus Krist rasset za nas na križu i poučio nas kako križ treba strpljivo nositi pa i onda kad nam se čini da je to nemoguće. S Bogom i u Bogu sve je moguće.

Svjedočanstvo koje donosimo snimljeno je na video filmu, a sudionici Mladifesta gledali su ga na velikom zaslonu pokraj vanjskog oltara. Enrico je obećao doći iduće godine na Mladifest.

Zovem se Chiara. Imam 25 godina i u braku sam s Enricom godinu dana i nekoliko mjeseci. Večeras ću vam, ako uspijem, ispričati priču naše kćeri Marie Grazie Letizie, koja je rođena u lipnju ove godine, točnije 10. lipnja.

Prošle godine, nakon nepunih mjesec dana braka, saznali smo da ćemo dobiti dijete. Osim radosti koja nas je odmah preplavila, obuzeli su nas i oni ljudski strahovi, budući da sam upravo tada upisala sveučilišnu specijalizaciju a samo je Enrico radio. Pitali smo se hoćemo li uspjeti podnijeti sve troškove koje ćemo uskoro imati. No kao što nam je Gospodin pomogao da se vjenčamo, bili smo sigurni da će nam pomoći i u ovoj trudnoći. Kada je na red došao prvi pregled, još nisam imala liječnicu koja bi me pratila. Sjetila sam se da smo nešto prije vjenčanja, tražeći kuću, upoznali mladi bračni par koji je prodavao svoju kuću. Već nas se prvi susret s njima snažno dojmio jer smo se zaista osjetiti dobrodošli čim smo ušli u njihovu kuću. Vidjeli smo fotografije misija u kojima su sudjelovali, što nas je duboko dirnulo. Budući da je znao da ćemo se uskoro vjenčati, gospodin nam je na odlasku dao posjetnicu svoje supruge i rekao: „Ona je ginekolog. Specijalizirala je porodništvo pa vam možda u budućnosti zatreba“.

I tako, kada mi je zatrebalo, premda mi je bilo pomalo čudno obratiti se nepoznatoj osobi u prvoj trudnoći... potaknuta povjerenjem u tu osobu nazvala sam je i otišla na prvi pregled. Sve je prošlo u redu, a ponovni pregled dogovorile smo nakon Božića.

Liječnica pokušava nešto prikriti

U međuvremenu smo sretnu vijest rekli rodbini i prijateljima. Svatko je na svoj način stvarao planove za budućnost, a skoro svi su uzimali zdravo za gotovo da nemamo nikakvih problema jer smo mladi, a oni koji su bili vjernici k tome su još mislili da bi, budući

da i mi vjerujemo u Gospodina i budući da smo članovi Crkve, Gospodin prema nama trebao biti više nego dobronamern. Bila su to očekivana stajališta ljudi, no Enrico i ja nikada tako nismo gledali na stvari iako smo prihvaćali radost ljudi koji su nas okruživali.

Drugi kontrolni pregled. I on je započeo dobro. Sve je bilo u redu, a Danijela mi je rekla: „Pogledaj, mislim da čekate djevojčicu“. Taj sam dan na pregled išla sama jer je Enrico bio zadržan u bolnici radi uklanjanja ciste za koju se još nije znalo kakve je naravi: nismo znali je li riječ o nečem ozbiljnom ili posve neopasnom. Hvala Bogu, poslije se ustanovilo da je cista posve neopasna.

Dakle, bila sam sama. Započeli smo s ultrazvukom i vidjela sam Mariju kako se pomiče. Činilo mi se kao da Danijela pokušava nešto prikriti pa sam nakon više uzaludnih pokušaja pogledom napokon uhvatila njezino lice koje je potpuno promijenilo izraz. Odmah sam znala da nešto nije u redu, no nekim sam čudom ostala mirna. Čekala sam da progovori i da mi kaže o čemu je riječ.

Rekla mi je: „Slušaj, Chiara, nažalost postoji teška malformacija koja se ne će moći izliječiti. Ne mogu ti ništa više reći jer odmah treba napraviti trodimenzionalni ultrazvuk kako bi se ustanovila težina oštećenja i da se vidi jesu li zahvaćeni i drugi organi“. Ne znam kako bih opisala svoje osjećaje u tom trenutku, no sjetila sam se svih onih ljudi koji su me uvjeravali da ćemo imati zdravo dijete. Znala sam da Gospodin za nas uvijek ima nešto drugačije. Ne događa se sve u životu uvijek onako kako smo zamislili, pa mi je u tom trenutku jedina briga bila: „Kako ću to reći supruzi? Vjenčani smo tek mjesec dana... Nitko ne želi čuti lošu vijest a meni je bilo još teže nešto tako reći svojoj supruzi“.

Otišla sam na drugi pregled ultrazvukom, koji se ovaj put radio kolor trodimenzionalnim ultrazvukom. Tako sam i ja mogla do-

bro vidjeti u čemu je bio problem. Sve se vrlo jasno vidjelo. Moždani dio Marijine lubanje nije se formirao i stoga, iako se ona posve normalno kretala, a činilo se i kao da sisa prst i rita se, za nju nije bilo spasa.

Gospodine, dao si mi sve ovo...

Jednostavno se nisam osjećala sposobnom učiniti nešto što bi bilo protiv nje. Osjećala

sam da je moram podržati kako god mogu, a ne odlučivati o njezinu životu. Vratila sam se kući, a te je noći Enrico prenoćio u bolnici. Provela sam besanu noć razmišljajući o tome kako ću mu to sve reći. Pitala sam se, kako da mu to sada kažem, jer mu nisam to mogla saopćiti u bolnici kada je tek bio operiran. Srećom, bio je pod anestheticima pa su njegova pitanja bila općenita, a jedina stvar koju me je uspijevao pitati bila je: „Pa je li dječak ili djevojčica? Je li dječak ili djevojčica?“ Ne znam kako sam se toga tada sjetila, no rekla sam mu: „Slušaj, Enrico, djevojčica je, no ultrazvuk je bio pokvaren. Nije se dobro vidjelo pa ćemo pregled ultrazvukom morati ponovno napraviti“.

Sutradan, nakon što sam provela zaista mučnu noć, trebala sam otići po njega. Probudila sam se ujutro i rekla sam: „Gospodine, dao si mi sve ovo... Dobro, želiš mi darovati ovu situaciju, no zašto nisi dopustio da to saznam zajedno sa svojim mužem? Zašto od mene tražiš da mu ja to moram reći?“ U tom sam trenutku vidjela jednu Gospodinu sliku. Promislila sam kako je i od nje Gospodin tražio da vijest saopći svome mužu.

No ona nije rekla: „Majko moja, kako da to kažem Josipu? Kako ću mu reći da sam trudna...?“ I njoj je Gospodin, i to na poseban način, darovao Sina koji nije bio namijenjen Njoj, Sina koji će poslije umrijeti i kojega je morala gledati kako umire na križu. To me potaknulo na razmišljanje kako ne mogu očekivati da baš sve odmah shvatim i da možda Gospodin ima neki plan koji ne mogu razumjeti. Pitala sam se: „Ako si htio ovu kćer, Gospodine, mogao si je odmah sada uzeti. Zašto želiš da je i dalje nosim?“ Tada se dogodilo prvo čudo. Trenutak kada sam to rekla Enricu bio je nezaboravan, jer sam tada već bila odlučila da ću trudnoću dovesti do kraja. No, još nisam bila sigurna hoće li se i moj muž složiti sa mnom. No, on me zagrljio i rekao: „Ona je naša kćer. Zadržat ćemo je takvu kakva jest“.

Želim vam reći da nas je mnogo ljudi, nastojeći nas poštediti te patnje, pitalo: „Znate li što činite, znate li da to od vas nitko ne traži? Ni Crkva se o tom pitanju nije izjasnila. Ne donosite na svijet bolesno dijete ili dijete s invaliditetom. Dakle, možete birati“.

Sve je to bilo dosta zbunjujuće, jer Gospodin u svakoga od nas usauđuje istinu i ona nikako ne može biti krivo protumačena. U svemu tome naša obitelj je bila snažan oslonac i odmah se posvetila molitvi, zatim prijatelji koji su to saznali i podržali nas molitvom te svi oni kojima je, iako nas nisu ni poznavali, naša situacija prirasla srcu pa su i oni molili za nas. Molitva je imala jak odjek, jači od bilo čega drugog, jer je bez obzira na sve, moja trudnoća, tijekom koje smo znali cijeni svaki pojedini dan, bila predivna. Svaki Marijin udarac bio je za nas dar. A zaista je se često znalo čuti. Kao da nas je htjela podsjetiti da je tu. I zaista je bila tu radi nas.

Nitko od nas i ne pomišlja da dvoje potpuno sretnih ljudi nose neku patnju

Istina je što kaže profesor Neuel, dijete daruje život svojoj majci. Isto je bilo i s nama. Prije svega, dobili smo prijateljicu u liječnici koja nam je rekla: „Od danas više nisam vaša liječnica, ja sam samo Danijela. Za vas sam tu danju i noću. Zovite me kada god želite“. Njezina podrška nije bila samo podrška liječnice, već prisutnost osobe koja te cijeni, što nam je i potvrdila rekavši: „Kao liječnica vam ne mogu reći da će biti lako, ali kao majka mogu reći da vas cijenim i slažem se s vašom odlukom“. To nam je bilo jako važno i dalo nam je snagu da kažemo: „Onda možda i nismo ljudi. Ne radimo nešto krivo“.

Ironija čitave priče bila je u tome što sam svoju bol željela proživjeti u diskreciji, a imala sam tako velik trbuh da su riječi bile suviše, jer je među nuspojavama bila i obilna plodna voda. Uzrok tomu jest što Marija nije imala urođen nagon za gutanjem. Marija je tako s jedne strane bila sretna jer je imala pravi „olimpijski bazen“ za plivanje, a ja sam imala toliko velik trbuh koji je sam svjedočio o veličini Gospodina i onoga što se u to vrijeme događalo.

Ljudi su nam govorili toliko različitih stvari kako bi nam bar na tren olakšali... Mnogi su nas pitali, je li muško ili žensko. Isto bi nas pitali i neznanci. „Žensko“, odgovarali bismo. „Ma bitno je da je zdravo“, govorili bi, a mi bismo odgovarali: „Naravno, hvala!“ To govori koliko nitko od nas ni ne pomišlja da dvoje potpuno sretnih ljudi možda nose neku patnju. A mi smo bili zaista sretni. Bili smo vedri. Nitko s naših lica nije mogao saznati ono što smo zaista prolazili. Gospodin progovara upravo na taj način, a ne našim riječima. Kada bi te iste osobe poslije saznale istinu, ostajale bi zaprepastene. Bile bi vidno iznenađene, i često ne bi razumjele.

(Prevela Marija Dugandžić)
(Nastavak u sljedećem broju)

Bitne značajke međugorske duhovnosti – međugorske poruke (IX.)

Međugorska se duhovnost ne temelji na kakvim ekstravagantnim novotarijama kratka daha i sumnjiva sadržaja, već smjera na oživljavanje zanemarene i dijelom zamrle crkvene duhovne baštine i na obnovu zapuštenog duhovnog života u velikim dijelovima Crkve. A budući da ona nije plod nikakvih apokaliptičkih prijetnji, već nježnog majčinskog poziva i slobodnog prihvaćanja u ljubavi, ona uvijek rađa evanđeoskim mirom i radošću u srcima ljudi koji je prihvate.

fra Ivan Dugandžić

Koje mjesto pripada postu?

U međugorskoj duhovnosti postu pripada značajno mjesto. Posebno je prepoznatljiv strogi oblik posta o kruhu i vodi koji su mnogi prihvatili. Treba reći da za post vrijedi slično kao i za molitvu. Gospa nije ništa novo izmišljala niti je što zapovijedala, nego je preporučila već postojeći oblik posta. Na pitanje fra Janka Bubala, je li Gospa post preporučila prije sedam Očenaša i Vjerovanja, Vicka kaže da je to bilo poslije, ali se ne može sjetiti točno kojeg dana. No dobro se sjeća konteksta: „To je bilo malo kasnije kad nam je ona govorila da treba postiti i moliti za obraćenje grešnika“ (J. Bubalo, Tisuću susreta s Gospom u Međugorju, str. 66).

Zanimljiva je i dakako vrlo značajna ta povezanost molitve i posta, jer u njoj prepoznajemo zdravu crkvenu tradiciju koja ima biblijske korijene. Post i molitva oduvijek su bili dva oblika čovjekova traženja bližine s Bogom. Tako i Gospa više puta poziva na molitvu i post (4. 9. 86.; 25. 8. 91.), želi da se molitva i post obnove u obiteljima (25. 7. 91.). Jasnije je da molitva i post nisu zadnji cilj Gospina poziva, već su to sredstva do zadnjeg cilja, do mira. U jeku rata Gospa ozbiljno upozorava: *Došla sam k vama da vam pomognem i zato vas zovem da mijenjate život, jer ste pošli jednim putem, putem propasti. Kad sam vam govorila: obratite se, molite, postite, mirite se, vi ste ove poruke uzeli površno. Bili ste počeli po njima živjeti, pa ste ih ostavili, jer vam je to bilo teško* (25. 3. 92.). Mjesec dana poslije toga opet je došlo ozbiljno upozorenje: *Draga djeco! I danas vas pozivam na molitvu. Samo molitvom i postom može se zaustaviti rat* (25. 4. 92.).

Post o kruhu i vodi

Jednako su tako vidioci, na tragu Gospina poziva na post, nastojali oživjeti negdašnji

strogi oblik posta, o kruhu i vodi, u narodu poznat kao „sušenje“ ili „žežinjanje“. Gospa taj oblik posta nikad nije izričito naredila, ali ga je nešto kasnije kad je on, na poticaj vidjelaca, već u narodu zaživio, preporučila. Bilo je to u kontekstu njezina poziva da se moli i posti za obraćenje grješnika. Na pitanje vidjelaca, kako postiti, odgovorila je: „o kruhu i vodi“, očito pretpostavljajući taj oblik posta kao poznat i prihvaćen. Prema tome, ni post o kruhu i vodi nije izmišljen od Gospe kao nekakav do tada nepoznat oblik pobožnosti, a pogotovo nije naređen, već samo preporučan. A sve to s ciljem oživljavanja vjere i molitvene prakse u župi, što je izravno došlo do izražaja u jednoj od poruka: *„Draga djeco! Danas vas pozivam da postanete moji svjedoci živeći u vjeri svojih otaca“* (25. 9. 1998.). Ta kratka i po sebi jednostavna poruka odiše snažnim biblijskim duhom u kojemu vjera otaca ima središnje mjesto u religioznom životu izabranog naroda Božjeg.

Izgubljen smisao za pokoru

Svima onima koji su neopterećeni nekakvim predrasudama i koji raspolažu barem nekakvim minimalnim poznavanjem teologije ukazanja upravo je to bio snažan dokaz ozbiljnosti onoga što djeca doživljavaju i prenose drugima. Govoreći o ukazanjima u Fatimi, papa Benedikt XVI. baš je to istaknuo kao kriterij autentičnosti: „Pritom je važno da poruka, odgovor iz Fatime u bitnome nije usmjeren na nekakve određene oblike pobožnosti, već na osnovni odgovor, što znači trajno obraćenje, pokoru, molitvu i tri božanske kreposti: vjeru, nadu i ljubav. Tako tu gledamo osnovni odgovor koji Crkva mora dati, koji mi, svatko od nas, u ovoj situaciji mora dati.“

Papa je ove riječi doduše izrekao s obzirom na Fatimu, ali one imaju načelno značenje posvuda i uvijek. Njih je moguće po-

svema primijeniti i na Gospina ukazanja i njezine poruke u Međugorju. Ni ovdje nisu u prvome planu stajali nekakvi novi i do tada nepoznati oblici pobožnosti, već snažne poruke koje se odnose na bit kršćanstva: poziv na mir, na obraćenje, post, molitvu, pokoru... Iz tih poruka izrasli su prepoznatljivi oblici međugorske pobožnosti, koji po sebi nisu nešto posve novo, već oživljena i obogaćena liturgijska i molitvena praksa Crkve. I što je još važnije, ljudi koji dođu u Međugorje već u zraku osjećaju snagu i privlačnost molitve kojom odiše to mjesto. U ime brojnih evo jednog svjedočanstva: „Tko kao

hodočasnik dođe u Međugorje, kao što sam ja prvi put u kolovozu 1986., taj je uronjen u ozračje molitve. Tom raspoloženju gotovo je nemoguće oti se. A pritom sve izgleda tako jednostavno.“

Škola molitve i posta

Na tim glavnim porukama počivaju temelji zgrade koja će poslije biti prepoznata i prozvana Gospinom školom molitve i posta. Prema tome, međugorska se duhovnost ne temelji na kakvim ekstravagantnim novotarijama kratka daha i sumnjiva sadržaja, već smjera na oživljavanje zanemarene i dijelom zamrle crkvene duhovne baštine i na obnovu zapuštenog duhovnog života u velikim dijelovima Crkve. A budući da ona nije plod nikakvih apokaliptičkih prijetnji, već nježnog majčinskog poziva i slobodnog prihvaćanja u ljubavi, ona uvijek rađa evanđeoskim mirom i radošću u srcima ljudi koji je prihvate. Oni koji to ne gledaju tako pitaju se, zar nije jednako moliti i u drugim crkvama, zašto ići u Međugorje.

Na takva pitanja Gospa je odgovorila u jednoj poruci kako nije jednako moliti u svakoj crkvi, jer se u svakoj crkvi ne moli jednako. Biskup R. Perić to ili ne može shvatiti ili ne će priznati pa se ironično osvrće na one koji hrlu u Međugorje: „Naivni vjernici, žedni vidljivih znakova i karizmatičkih senzacija, napustit će zdence žive sakramentalne milo-

sti u svojim župama i izdaleka vozariti u Međugorje.“ Kad bi bila u pitanju naivna potreba za senzacijama, Međugorja već odavno ne bi više postojalo. Riječ je o nečemu posve drugom.

Snaga sakramenta pokore

Gotovo svakidašnji dugi redovi pred međugorskim ispovjedaonicama, i po nesnosnoj ljetnoj vrućini i neugodnoj zimskoj hladnoći, zasigurno nisu izraz nikakve pomame za „vidljivim znakovima“ ili „karizmatičkim senzacijama“, već znak duboke vjernih potrebe za „zdcemem žive sakramentalne milosti“, što je, nažalost, u mnogim crkvama iztko zna kojih razloga već odavno presušio. Prema tome, nije problem u međugorskoj crkvi koja svojom liturgijom i duhovnošću privlači, već u takvim crkvama i njihovim svećenicima koji odbijaju vjernike.

U međugorskoj se crkvi ne događa ništa drugo osim onoga što bi se trebalo događati u svakoj crkvi kad bi se navještaj riječi Božje, slavljenje Euharistije, dijeljenje sakramenta pokore i molitva uzimali ozbiljno. Ali nažalost to nije tako i zato je bilo potrebno Međugorje. Bečki je kardinal Schönborn možda najbolje pogodio narav međugorske duhovnosti kad je Međugorje nazvao „školom normalnog kršćanskog života“, nastavljajući dalje: „Tu se radi o vjeri u Krista, o molitvi, Euharistiji, o življenoj ljubavi prema bližnjemu, o bitnome u kršćanstvu, o jačanju u svakodnevnici života“.

A duhovnost naučena u toj školi prepoznaje se i po plodovima koji se ne mogu nijekati. Doduše, njih mnogi kušaju ignorirati ili umanjiti tvrdeći da su ti plodovi mogući i drugdje. Nitko to ne niječe, samo je činjenica da ih drugdje nema. Kardinal Schönborn polazi od svoje nadbiskupije i sa zahvalnošću ističe plodove Međugorja kojima sam svjedoči. Uputan, na što spontano pomisli kad čuje riječ Međugorje, on odgovara: „Osobno sam prvi put bio u Međugorju za Silvestrovo 2009/2010. godine. Ali sam godinama prije, pogotovo otkako sam 1991. postao biskup, u Austriji i posebice u našoj biskupiji u Beču vidio sasvim očite plodove. Navest ću nekoliko primjera koji su za mene takoreći opipljivi. To su primjerice svećenička zvanja. Čitav niz naših mladih svećenika svoj svećenički poziv zahvaljuju možda ne isključivo, ali ipak povezanosti i najvećim dijelom Međugorju.

Drugi primjer su obraćenja. Fasciniran sam time što se to provlači kroz sve slojeve društva: od visokih plemićkih obitelji preko industrijalaca pa sve do jednostavnih ljudi. Treći primjer su ozdravljenja. Sjećam se jednog mladog čovjeka teškog ovisnika o dro-

gi, koji mi je pričao kako su ga prijatelji gotovo prisilili da pođe s njima u Međugorje. A kad se autobus zaustavio u Međugorju, osjetio je kako se s njime nešto događa. Iskusi je – što je vrlo neobično – gotovo trenutačno ozdravljenje od ovisnosti, premda znamo kako je teško oti se drogi.“

Duh pokore dar je od Boga

Potreba za sakramentom pokore i ozbiljnost s kojom najveći broj hodočasnika ulazi u ispovjedaonicu najbolji su dokaz da je u Međugorju Bog po Gospi na djelu. Ako bi se puno toga drugoga možda i dalo ostvariti ljudskim naporima, za pokoru to ne vrijedi. Duh raskajane pokore uvijek je ponajprije dar Božje milosti grješnom čovjeku, u svjetlu kojega on vidi potrebu promjene svoga života i odlučuje se na nju. Govoreći o tome, moramo jasno razlikovati dvije stvari: obraćenje i redovito prakticanje sakramenta pokore ili pomirenja.

Iako se u Međugorje vežu brojna obraćenja, o kojima su neki obraćenici sami javno svjedočili, ipak je obraćenje relativno rijetka pojava. Međugorje je puno poznatije po onom što je daleko češće, a što je potrebno svakom vjerniku, po sakramentu pokore ili pomirenja. Za razliku od raširene crkvene prakse, u kojoj je taj sakrament najvećim dijelom običajno vezan uz nekoliko velikih svetkovina tijekom crkvene godine, međugorskim hodočasnici on je uvijek glavni sadržaj njihova hodočašća. Nije riječ ni o kakvom običaju, pa ni onom hodočasničkom koji možemo vidjeti na drugim hodočašćima, već je riječ o pravoj duhovnoj potrebi. Mnogi žele obnoviti svoju ispovijed za stanovito proteklo vrijeme, a nerijetko osjete potrebu napraviti temeljitu životnu ispovijed. Najčešće je posrijedi čvrsta odluka da se konačno prekine s nekom zlom navikom koja se godinama vukla u njihov život, unatoč redovitom pristupanju sakramentu pokore.

No treba naglasiti i pomalo zabrinjavajuću pojavu u posljednje vrijeme. Iz godine u godinu i u Međugorju je u vremenu došašća i korizme sve više onih koji dolaze „obavit“ uobičajenu predblagdansku ispovijed, bez iskrene potrebe da nešto u svome životu i promijene. Oni u Međugorje dolaze iz dva razloga: prvo, tu će manje čekati, jer uvijek ima puno ispovjednika i drugo, ne moraju se ispovjedati pred svojim župnikom koji ih pozna. Ispovjednici u Međugorju ne smiju dopustiti da se te vrlo brojne ispovijedi pretvore u običajne i površne. Treba strpljivo nastojati i te prigodne posjetitelje međugorske ispovjedaonice raspoređivati za milost pokore koja će mijenjati njihov život. Tako će se sačuvati izvorni duh Međugorja.

Snimila Ljudija Paris

Sveta Misa – srce i duša naše vjere, Srce svijeta i Sunce spasa (V.)

Euharistija je kroz povijest dobivala više naziva koji pokazuju njezino značenje za život vjernika. Različiti nazivi izražavaju neiscrpno bogatstvo ovoga sakramenta (usp. KKC 1328).

fra Petar Ljubičić

Nazivi za Euharistiju

Najčešći je i najuobičajeniji naziv žrtvenoga slavlja **Misa**, odnosno misno slavlje, no on je vrlo „siromašan“ i javlja se dosta kasno. Latinska riječ *missio* znači slanje. Time se željelo reći da sveta Misa nije samo slavlje nego i izvor poslanja svakom osvjedočenom vjerniku. Misnim smo slavljem osnaženi svojim životom potvrđivati vjerničko poslanje i pred drugima to svjedočiti pomažući im.

Sveta je žrtva također važan naziv u kojem prepoznajemo uprisutnjenje jedinstvene žrtve Kristove, a u ovom je se duhu naziva i sveta misna žrtva, „žrtva zahvalna“, duhovna žrtva, žrtva čista i sveta.

Katekizam lijepo bilježi: „Euharistija je, dakle, žrtva jer ponazočuje – posadašnjava (čini prisutnom) žrtvu križa, jer je njezin spomen-čin, i jer primjenjuje njezin plod“ (KKC 1366).

Najčešći je ipak naziv **Euharistija**. Prvi je taj naziv zabilježio sv. Justin u prvoj polovici drugoga stoljeća. Naziv Euharistija veže se za novozavjetno izvješće o ustanovljenju ovoga sakramenta. Riječ *eucharistein* znači zahvaljivati, a podsjeća na židovske blagoslovne molitve, posebno na one izgovorene za objedom. Pozvani smo Bogu neprestano zahvaljivati na svemu što nam dariva jer smo iz ljubavi stvoreni za ljubav.

Slavlje svetih otajstava naziva se i euharistijski sastanak ili sastanak s Isusom Kristom, zatim gozba ljubavi, te zajednica tijela i krvi Kristove. Ovo je slavlje izvor i vrhunac crkvenoga života iz kojega se crpi snaga i za osobni život. Euharistija stvara Crkvu i vjernici se osjećaju kao jedna obitelj.

Evangelisti kažu da je Isus uzeo u ruke kruh, zahvalio, razlomio i dao učenicima. Isto je učinio i s vinom. Ove molitve navješćuju čudesna Božja djela. Tako je Euharistija prepoznata kao najuzvišeniji čin hvale Bogu za njegovu čudesna djela koja je učinio po svome Sinu Isusu, a spomen tih najuzvišenijih djela obnavlja se u ovome sakramentu u kojem se slavi Kristova smrt i uskrsnuće.

Poznat je i naziv **večera Gospodnja** jer je riječ o Posljednjoj večeri koju je Gospodin blagovao sa svojim učenicima. U današnje se vrijeme ovaj naziv redovito koristi na Veliki četvrtak, dan kada slavimo ustanovljenje Euharistije, obljetnicu svete Mise; posadašnjujemo ono što je Isus učinio na Veliki četvrtak. Obično kažemo da slavimo „Misu večere Gospodnje“.

Izrazom „večera Gospodnja“ naviješta se gozbeni karakter euharistijskoga slavlja, što podrazumijeva i predokus svadbene gozbe Jaganjčeve u nebeskome Jeruzalemu, što vrlo lijepo izražava jedna stara molitva: „O sveta gozbo na kojoj se Krist blaguje, slavi se spomen muke Njegove, duša se napunja milošću i daje nam se zalag buduće slave.“

Lomljenje kruha naziv je koji je postojao već u prvoj kršćanskoj zajednici. Isus je kao predsjedatelj slavlja među svojim učenicima običavao razlomiti kruh i razdijeliti ga. I dvojica su ga učenika iz Emausa tako pre-

poznala. Kršćani su nastavili ovu praksu jer je bila važan dio obreda pa su se sabirali „lomiti kruh“, osobito „u prvi dan tjedna“ kada je Krist uskrsnuo. Ovime se htjelo izraziti zajedništvo jer svi blaguju od istoga kruha koji je Kristovo tijelo.

Slavlje svetih otajstava naziva se i **euharistijski sastanak** ili sastanak s Isusom Kristom, zatim **gozba ljubavi**, te **zajednica tijela i krvi Kristove**. Ovo je slavlje izvor i vrhunac crkvenoga života iz kojega se crpi snaga i za osobni život. Euharistija stvara Crkvu i vjernici se osjećaju kao jedna obitelj.

Spomen-čin je izraz koji odražava Kristov nalog apostolima u dvorani Posljednje večere: „Ovo činite meni na spomen!“ Krist im nije rekao da se do kraja svijeta sjećaju pashalnoga slavlja u predvečerje njegove muke, nego ih je pozvao da čine ono što je On učinio, da posadašnjuju – ponavljaju Njegove riječi i sve čine „dok On ne dođe“, kako kaže sv. Pavao (1 Kor 11, 26).

„**Sveta i božanska liturgija** je izraz koji se koristi jer sva liturgija Crkve nalazi svoje središte i najzgušnutiji izraz u slavlju ovoga sakramenta“ (KKC 1330).

Za ovaj su izraz vezani i neki drugi nazivi kao što je **slavlje Svetih otajstava** jer je stvarno riječ o slavlju koje ostaje u sferi tajne i otajstva, što i svećenik nakon pretvorbe najavljuje kao tajnu vjere. Svetost otajstva, koje se slavilo na žrtveniku oltara, vidimo i u izrazu **Presveti sakrament** kojim se označa-

vaju euharistijske prilike što se čuvaju u svetohraništu.

Pričest je termin koji označava vrhunac slavlja što se ostvaruje blagovanjem tijela i krvi Kristove na stvaran i sakramentalan način. Vjernik prima komadić, dio od onoga jednog razlomljenog kruha i time postaje dijonik toga kruha – tijela Kristova.

„Po pričesti postajemo pritjelovljeni Kristu koji se upravo radi nas utjelovio, pa se ovim putem potpuno ostvaruje Božji naum spasenja. Tijelo Kristovo koje vjernici blaguju naziva se još **svetinja**, **svete stvari**, **kruh andeoski**, **kruh nebeski**, **liječ besmrtnosti**, **popudbina**...“ (Ivan Bodrožić: *Euharistija od povijesti do vječnosti*, str. 219).

Suvremeni teolozi i službena Crkva sve više se odlučuju za naziv **spomen-čin Kristove muke, smrti i uskrsnuća**.

Slavimo svetu Misu s Marijom

Blažena Djeвица Marija, moćna posrednica milosti i naša suotkupiteljica, dala nam je najbolji primjer kako bi trebalo slaviti svetu misnu žrtvu. Učinili su to i sveti Ivan, sveta Marija iz Magdale i žene podno križa (Iv 19,25).

„Sveta Euharistiju ne možemo odvojiti od patnje i muke Isusove“, jecao je u suzama sveti Andrija iz Avellina.

Jedan od duhovnih sinova svetoga oca Pia jednom ga je zapitao: „Oče, kako bi trebalo slaviti svetu Misu?“ Odgovorio mu je: „Kao Majka Božja, sveti Ivan i žene na brdu Kal-

variji, u ljubavi i supatnji.“ Na Misalu svojega duhovnog sina otac Pio napisao je: „Koncentriraj se kod slavljenja svete Mise posve na strašnu tajnu koja se odigrava pred tvojim očima: ‘Spasenje tvoje duše i pomirenje s Bogom.’“

Drugom ga je zgodom netko upitao: „Oče, zašto toliko plačete tijekom svete Mise?“ Na to će on: „Kćeri moja, što već znači ovih nekoliko mojih suza u usporedbi s onim što se događa na oltaru; rijeke suza trebali bismo proliti!“ A jednom mu je netko rekao: „Padre, koliko Vi trpíte dok tijekom cijele Mise stojíte na krvarećim ranama.“ Kaza mu mirno: „Tijekom Mise ne stojim, nego tada visim.“ Koji potresan odgovor! Te dvije riječi, „tada visim“, živo su svjedočanstvo za „s Kristom sam razapet na križu“, o čemu govori sveti Pavao u poslanici Galaćanima (Gal 2,19).

U životopisu svetoga Benedikta čitamo divnu malu zgodu. Slaveći svetu Misu, sveti je Benedikt nakon pretvorbenih riječi „Ovo je moje tijelo“ čuo kako iz upravo posvećene hostije odzvanja odgovor: „To je i tvoje tijelo, Benedikte!“

Za svetu Misu sveti se Petar iz Alcantare odijevao kao da će se popeti na brdo Kalvariju. Svaki komad liturgijske odjeće povezan je s mukom i smrti Isusovom. Alba nas podsjeća na bijelu tuniku koju je Herod kao ludaku haljinu dao staviti na Krista, cingulum nas podsjeća na bič, štola na okove, tonzura na trnovu krunu.

Znajući sve ovo, budimo uvijek pripralni živom i poniznom vjerom te potpunim pozdanjem slaviti Gospodina.

Kako su sveta Misa i molitva pomo-gle jednoj obitelji pri obraćenju sina i kćeri

Upoznao sam ih u Međugorju. Već su nekoliko puta bili u Lurdu i Fatimi. Međugorje su zavoljeli zato što se tu probudila njihova vjera, shvatili su vrijednost molitve, a posebice svete Mise. Dolazili su nekoliko puta godišnje. Muka ih je gonila. Imali su sina alkoholičara koji je doživio tešku prometnu nezgodu. Potpuno je slupao vozilo, a njemu nije bilo ništa.

Oni su za vrijeme svete Mise molili: „Bože, Ti možeš sve, po zagovoru Kraljice Mira pomozí našem sinu. Obrati ga, oslobodi od svake ovisnosti. Mi ga Tebi posve predajemo i posvećujemo. Nek’ se Tvoja volja ispuni s njim!“

Roditelji su svakoga dana molili po nekoliko krunica, svakog su dana bili na Misi i Bogu na svemu zahvaljivali. Bili su strpljivi te je Bog uslišio njihove molitve i nagradio ih.

Sin je došao u Međugorje gdje je doživio osobni susret s Kristom Spasiteljem. Pripremio se za veliku ispovijed. Obratio se. Počeo

je moliti svaki dan, i to sve više i više. Njegovo je srce toliko bilo otvoreno Bogu i djelovanju Duha Svetoga da je odgovorio na Božji zov. U dubini duše osjećao je da ga Isus zove na nasljedovanje. Odazvao se. Uspješno je završio studij teologije i postao svećenik.

Roditelji vele da je Bog uslišio njihove molitve i postove i za obraćenje njihove kćeri. Ona je toliko prionula uz Boga te svaki dan provodi sate u molitvi i svakoga mjeseca hodočasti u poznato Marijino svetište. Zaišta, Bog može sve ako u svemu tražimo njegovu volju i sve činimo njemu na slavu te za svoj osobni spas i spasenje svoje djece.

Molitva svete Klare s Presvetim sakramentom odbija Saracene da ne osvoje grad i samostan

Jednom su bezbožni Saraceni opsjedali Asiz te su htjeli osvojiti i samostan u kojem je živjela sveta Klara sa svojim sestrama. Već su se neki počeli uspinjati preko samostanskih zidova. Tada se u toj strašnoj nevolji redovnice, zajedno s majkom Klarom, utekloše pod okrilje najmoćnijeg zaštitnika – Isusa Krista. Sve sestre u najvećem strahu pobjegoše k bolesnoj majci Klari koja je bila posve mirna.

Klara se pobožno pomolila Bogu i dala dovesti na samostanska vrata noseći u svojim rukama pokaznicu s posvećenom hostijom.

Klara je čvrsto vjerovala da će odvratiti nesreću od svojih sestara pa je zato pred samostanska vrata donijela Presveti oltarski sakrament te kleknula pred njim. Slijedila je usrdna molitva: „O Bože, zar je moguće da će sve tvoje vjerne službenice doći u ruke nevjerne rulje. O spasi ih, Gospodine, spasi i mene s njima!“

Nakon te žarke i pouzdane molitve čuo se utješan glas: „Uvijek ćeš biti pod mojom zaštitom.“

I doista, vojnici koji su se u divljoj vici približavali samostanu počeli su toga trenutka bježati zbog nekog posebnog straha koji ih je obuzeo te je tako bio pošteđen i oslobođen grad Asiz i samostan svete Klare.

Jedna dobra i ponizna majka klečala je nakon svete pričesti tako tiho na svome mjestu, da je to upalo u oči dušobrižniku. Jednoga je dana upita: „Što govoríte dragom Spasitelju kad je On kod Vas? Što molíte od Njega?“

Ona ga pogleda posve začuđeno: „Molim? Ništa ne molim kad je On kod mene. Ja mu samo kažem da ga jako volim!“ To je zasigurno Isusu najdraža molitva. Isus i ne traži od nas ništa drugo nego ljubav našega srca!

Međugorje utječe na vjeru cijeloga svijeta

Početak srpnja u Međugorju je boravio vlč. Joseph S. Pilola, iz Louisiane, SAD. U Međugorju je prvi put bio 1990. i nakon toga je dolazio još 16 puta. Nakon 25 godina svećeništva i rada, uglavnom u župama u SAD-u, zahvaljujući upravo Međugorju odlučio je idućeg ljeta ući u zatvoreni samostan sv. Benedikta. Ovo je, kako kaže, barem na neko vrijeme vjerojatno njegov posljednji posjet Međugorju.

Razgovarala Vedrana Vidović

„Uvijek me je privlačio život benediktinaca, upravo onaj tjedan kada sam se odlučio javiti poglavaru u samostanu kao i mjesnom biskupu propovijedao sam o Gospi. Naslov mog govora bio je: 'I ona je rekla *da!*' Struktura cijeloga govora odnosila se na Gospin život i situacije u kojima je rekla *da*. Govorio sam mladima i u svom govoru istaknuo da Gospa nije samo jedanput, nego u mnogim prilikama rekla *da*. Kad ju je Bog pozvao da bude dio velikoga Božjeg plana, ona je više puta odgovorila svojim *da* upravo na taj poziv. Poslije tog govora, nakon nekoliko dana osjetio sam Božje znakove, osjetio sam da me Bog zove na dublji poziv, kao što je Majka Terezija govorila, poziv unutar poziva.

U to sam vrijeme, na zahtjev mjesnog biskupa, radio kao voditelj mladih sjemeništaraca u svojoj župi i bio domaćin dvanaestorici sjemeništaraca iz druge biskupije. Bio sam im domaćin dva tjedna i zajedno sa svojim župljanima vodio brigu o njima. Bilo je to naporno. Iako sam tjelesno bio umoran, duhovno sam bio obogaćen. Posljednjih deset godina dosta sam uključen u odgoj sjemeništaraca, volonter sam, duhovni vođa za mnoge sjemeništarce. U ovih deset godina intenzivnog druženja s Isusom shvatio sam da me on poziva na nešto još dublje. Shvatio sam da me Isus zove i da mu trebam reći svoje *da*, upravo po primjeru Gospe koja je imala jak utjecaj na moju odluku da postanem svećenik“, objasnio je otac Joseph svoj odgovor na Isusov poziv koji je osjetio u sebi.

Što ste doživjeli prilikom prvog posjeta Međugorju?

Moji su roditelji uvijek naglašavali posebno mjesto Blažene Djevice Marije u našoj obite-

lji i našoj vjeri, i kad sam prvi put čuo za ukanja u Međugorju nisam imao problema to prihvatiti. Za Međugorje sam čuo prvi put u lipnju 1990. i od tada do danas bio sam ovdje 17 puta, uvijek s grupom. Za prvog hodočastar sa mnom je bilo četrdesetero mladih, koje je to hodočašće potpuno promijenilo. Nakon tjedan dana provedenih u Međugorju mladi su doživjeli potpun životni preokret, predali su svoj život Isusu, što mogu potvrditi kao njihov duhovni vođa i ispovjednik. Poslije sam, otprilike pola njih, pripremao za brak. Hodočašće se, bilo je to tako očito, značajno odrazilo na njihove živote, a što je najljepše, promjene su bile trajne.

Kako Međugorje djeluje na život hodočasnika?

Uvijek sam razmišljao o tome kako Međugorje djeluje na duhovni život onih koji sa mnom hodočaste. Međugorje mijenja te ljude, i to ne traje samo dok su u Međugorju. Mnogi su ostavljali materijalno i okretali se duhovnom, počeli su moliti krunicu, okrenuli su se molitvi i njihov se obiteljski život promijenio.

Što se promijenilo u Vašem životu?

Promijenio se i moj život. Sada ozbiljnije prilazim svetoj ispovijedi. Nastojim svaki put prije svete Mise biti na raspolaganju onima koji žele ispovijed. U svojoj sam župi, također, otvorio mogućnosti za klanjanje. Započeo sam i proučavanje Biblije s dvije skupine mladih. Imamo i molitvenu skupinu koja je posvećena Gospi i njezinim nakanama.

Moje zanimanje za sjemenište bilo je vezano za odgoj novih, mladih svećenika. Nadam se da moje bogato svećeničko iskustvo može pomoći mladim ljudima da postanu

dobri svećenici. U mojoj se biskupiji događa nešto jako neobično – nema dovoljno mjesta za sve kandidate koji se prijavljuju, a znamo za krizu zvanja. Znamo da nas je Gospa molila da molimo za svećenička zvanja i čini mi se da su naše molitve uslišane. Imamo mjesta za osamdeset pet sjemeništaraca, a u ovoj i idućoj godini je preko stotinu prijavljenih. Zahvaljujući velikodušnosti benediktinskog samostana, naših petnaest sjemeništaraca smjestit ćemo kod njih. Mogu reći da benediktinci imaju velik utjecaj na nove svećenike.

Koje su, po Vašem mišljenju, poruke Međugorja današnjem čovjeku?

Dvije najsnažnije poruke Međugorja su molitva i mir. Rekao sam svojim župljanima, onima koje susrećem, ako želite mir u svojim obiteljima, svojim zajednicama, onda morate prvo imati mir u svom srcu. Rekao sam da je mir plod pravog obraćenja srca. Objasnio sam da im je važna ispovijed u životu. Stoga sam i njima na raspolaganju i više nego se očekuje od mene, tako da uvijek mogu pristupiti ispovijedi. Pokušavam ih potaknuti da obnove ili započnu molitvu krunice u obitelji, pokušavam im objasniti da u krunici ulazimo dublje u Isusov život. Rekao sam im da mole za ona područja svoja života koja trebaju mir. Zamolio sam ih da dođu u crkvu, da mole pred Presvetim sakramentom, čak i kada nema Mise. U mojoj župi ima mogućnost za klanjanje jednom tjedno. Odziv je više nego očekivan, hvala Bogu naša je župna crkva za Mise redovito puna.

Koliko je Međugorje utjecalo na život župljana u vašoj župi?

Zanimljivo je, u našoj biskupiji postoje i župe koje imaju problem s brojem vjernika koji dolaze na Misu, gdje se razmišlja kako bi trebalo smanjiti broj Misa. Kod nas je suprotno, mi bismo trebali povećati broj Misa jer ljudi moraju stajati cijelu Misu, nemaju gdje sjesti. Duboko vjerujem da moji župljani odgovaraju na Božji poziv, na poruke Krajljice Mira iz Međugorja.

Vrijeme u kojem živimo veliko je vrijeme milosti ne samo za vas u Međugorju i za hodočasnike, već za cijeli svijet. Gospa nas neumorno zove i mi moramo odgovoriti na Majčin poziv.

Neki kažu da je vremenom Međugorje postalo komercijalizirano. Kakvo je Vaše mišljenje o tome?

Imam priliku čuti od hodočasnika da se Međugorje promijenilo, da je postalo komercijalizirano, ali ja na to ne gledam tako. Mislim da je zanimljivo promatrati kulturu u kojoj je vjera osnova ekonomskog rasta. Ne držim da je materijalizam ako netko prodaje krunice, jer je potrebno prodavati krunice da bi ih drugi mogli odnijeti svojim kućama. Razmišljanje mojih hodočasnika koji su došli sa mnom je isto. Suvenirnice su potrebne da bismo mogli kupiti krunice i druge vjerske znakove i ponijeti ih onima koji nas čekaju. Uvjeran sam da Međugorje djeluje na vjeru cijeloga svijeta. Ovdje Marija uporno ljude zove k Isusu, njezine su poruke za cijeli svijet. Često sam u prilici sudjelovati na molitvenim susretima i vidim da ljudi traže Boga, vraćaju se sakramentima. Ne zaboravimo, čovjek je u krizi jer je vjera u krizi, a ozdravljenje se može postići samo molitvom, kako kaže Gospa molitvom srcem, i sakramentalnim životom. Bez vjere, bez Boga, nema ni mira ni dobra svijetu.

Prije rata u Međugorje je hodočastio velik broj Amerikanaca, a danas ih je mnogo manje. Što je razlog?

I Amerika prolazi kroz svoje izazove. Katolička Crkva u Americi i naša politička scena često dolaze u sukobe. Čujemo, primjerice, da u jednoj američkoj državi svećeniku prijeti zatvor ako ispovjedi imigranta, samo zato. Čak se i od katoličkih institucija očekuje da daju potporu za abortus i kontracepcijska sredstva. Također smo imali slučaj zatvaranja katoličkog sirotišta jer je odbilo dati djecu na posvajanje osobama istog spola. K tomu, sama Katolička Crkva u Americi prolazi kroz velike krize i izazove. Dakle, mnogo je razloga smanjenja dolaska američkih hodočasnika no vjerujem, ako se međugorske poruke stave u srca ljudi, oni će moliti više. Na nama je, članovima Katoličke Crkve u SAD-u, ponovno otkrivati korijene svoje vjere. Tako ćemo jačati, tako će se vjernici probuditi i kvalitetno živjeti svoju vjeru.

Poruka našim čitateljima?

Vrijeme u kojem živimo veliko je vrijeme milosti ne samo za vas u Međugorju i za hodočasnike, već za cijeli svijet. Gospa nas neumorno zove i mi moramo odgovoriti na Majčin poziv. Ako ne odgovorimo, budućnost ne izgleda svijetla. Jednostavno i bez mnogo riječi, ako želimo mir u srcu, moramo moliti više. A bez mira u srcu nema mira ni na našem planetu.

(Prevela Ivanka Petrović)

Prizorište svijetu i ljudima Prema 1 Kor 4

Papa ne želi naviještati neku novinu. Sve je bitno kazano u Pismu, sadržano u bogoštovlju, sakramentima (koji su 'biologija' naše vjere), dogmi. Njegovo je ponavljati stalno: *Obratite se!* Notni ključ jest znan: Ljubav prema Bogu i prema bližnjemu.

fra Tomislav Pervan

Nema dana kad se u tisku ili drugim sredstvima javnoga priopćivanja ne pojave napisi o Papi, Crkvi, crkvenim ljudima. Redovito, u lošem svjetlu. Nabrajaju se grijesi i grješnici, poimence, daleko smo od nekakva idealna stanja u Crkvi, počevši odozgor, iz samih vrhova, pa dolje do običnih vjernika. Svednevce čitamo o aferama, zastranjenjima, promašajima, o propustima pa čak i zločinima crkvenih ljudi. Ni sam Papa nije pošteđen napadaja i čini se da on – vatikanski osamljenik – osamljen vodi borbu na sve strane. Punih mu je osamdeset i pet ljeta i čovjek se divi kako je moguće da obavlja toliko poslova u toj dobi. Bez odgađanja.

U ljetnim mjesecima povukao se na odmor u brdoviti Castelgandolfo. On, profesor, ponovno je u svome stilu, neumoran, za radnim stolom. Sve piše olovkom, sitnim rukopisom. Nagađa se da piše novu, četvrtu encikliku. Dosada je objavio tri, o dvije teološke kreposti, ljubavi i nadi, te o kršćanskoj djelatnoj ljubavi. Slijedi Godina vjere pa će nova enciklika najvjerojatnije biti posvećena vjeri, što je inače njegova omiljena tema jer je svoju prvu teološku svjetski znanu uspješnicu, *Uvod u kršćanstvo*, razradio na temelju predavanja o apostolskom *Vjeronvanju*. S nestrpljenjem se očekuje treći svezak njegova *opus magnum* o Isusu Kristu, o Isusovu djetinjstvu. Tu će biti riječi o *Svetoj obitelji* – tema o kojoj je predivno govorio na svjetskome skupu obitelji ovoga proljeća u Milanu. Možemo samo nagađati o čemu piše, što stavlja na papir, ali je jedno izvjesno: On svojim nastupima i riječima uvijek iznenađuje svijet. I čini se da upravo on ima što reći svijetu kao najistaknutija osoba u kršćanstvu, koju cijeli svijet sluša i koja zna da ne govori svoje ni u svoje ime, nego da nastupa u ime Isusa Krista. Njemu, u konačnici, polaže račun, a ne ljudskim sudovima koji ga trajno razvlače i komadaju.

Papa dobro zna za mračne dubine čovjekova srca

Napose je aktualan rasplet koji se očekuje nakon što je njegov sobar, *kammerdiener*, uhvaćen *in flagranti* kako iz papinskih odaja iznosi gomile povjerljivih spisa, preslikava ih i onda

tajnim kanalima dostavlja medijima. Svima je jasno da u Vatikanu ne cvjetaju ruže. Jasno je to i samomu Papi koji osobno nije krio svoje razočaranje nad svim tim što mu se dogodilo sa strane najbližih i najpovjerljivijih suradnika. Međutim, Papa i predobro zna odnose u Vatikanu, predugo je bio ondje, skoro četvrt stoljeća kao pročelnik Kongregacije i najbliži suradnik blaženoga Pape pa zna koliko je ondje zavisti, karijerizma, nepodnošljivosti, oholosti – jednostavno, ljudskoga.

Nije li upravo on, prije izbora za Papu, u promišljanjima postaja Križnoga puta što ih je sastavio na poticaj samoga Ivana Pavla II. govorio o *praznini i zloči čovjekova srca* unutar same Crkve? Doslovce: „Kako je samo malo vjere u tolikim teorijama, koliko samo na sve strane praznozbornja? Koliko prljavštine u samoj Crkvi, i to upravo među onima koji bi po svome svećeništvu trebali cijelim svojim bićem samo Njemu pripadati? Koliko samodopadnosti i oholosti?!“ Kao Papa suočio se s lavinom seksualnih prijestupnika u samome kleru pa i među biskupima, što je žestoko osudio i postavio za svu budućnost *nultu granicu tolerancije* spram počinitelja, prijestupnika i zlostavljača djece i mladih. Nikada i ničim nije branio niti kušao prikriti grijeh i zločine crkvenih osoba. Dobro zna za mračne dubine čovjekova srca i zloču koja se tu znađe nastaniti. Puno je 23 godine kao pročelnik Kongregacije imao na stolu toliko slučajeva prijestupnika iz cijeloga svijeta, a da bi mu ta strana čovjekove naravi bila tuđa. Slušamo kako nerijetko šalje u *mirovinu* biskupe koji su se na ovaj ili onaj način ogriješili o svoju službu, i prije navršene 75. godine života. Redovito prima *ad limina*, u pohode, biskupe iz cijeloga svijeta. On je svojim rukama dodirivao i grabio svu prljavštinu crkvenih ljudi tijekom dugoga niza godina. Trebat će godina i dobrih *lopata* da se očisti sva prljavština iz crkvenih staja i oduja. Dakle, što se tiče i zloče i zastranjenja klerikalnih srdaca, ovaj je Papa opran svim vodama i ništa ga ne iznenađuje. Sad se barem nakratko odmara od tih ljudskih bezdana i dubina kojima je i sam u Vatikanu okružen. Po naravi je osoba koja u svakome promatra i vidi najprije dobro, a onda je zbog ljudske zloče ne razočaran, nego duboko potresen i

ožalošćen. Upravo kao i njegov Gospodin, Učitelj. *Isus, potresen u duhu...*

U godini značajnih obljetnica

Prisjetimo se što je samo rekao sam Gospodin Petru: *Dok si bio mlađi, opasivao si se i hodio kamo si htio, a kad ostariš, drugi će ti raširiti ruke, opasivati te i voditi kamo ti ne bi htio* (usp. Iv 21,18). Od samoga nadnevka njegova izbora za Papu ni Benediktu nije ništa drukčije. Zauvijek se morao pozdraviti s mišlju da u miru i mirovini čini ono za što je najposoblijeniji, naime, pisanje knjiga, promišljanje

dubina vjere. Namjesto toga on biva tjeran, vođen. Jednom je to uskovitlani muslimanski svijet nakon govora u Regensburgu, drugi put nevolje sa zlostavljanjem u Crkvi, a onda tradicionalisti te natezanje s njima, i u najnovije vrijeme afera s krađom povjerljive dokumentacije iz njegovih osobnih radnih prostorija, afera nazvana *Vatileaks*. Sad mu slijedi putovanje u Libanon, na rub građanskoga rata u Siriji, koji pomalo zahvaća i Libanon. Veliko bure baruta koje svaki čas može eksplodirati i zapaliti cijeli svijet. Potom slijedi biskupska sinoda, otvaranje *Godine vjere*, što se poklapa s pedesetom obljetnicom otvaranja Drugoga vatikanskoga sabora, dvadeset godina Katekizma Katoličke Crkve, koji je nastao pod njegovim egidama. I tu su sve oči usmjerene prema Papi. Kao mladi teolog sudjelovao je i bio jedan od protagonista Sabora, a Katekizam je nastao pod njegovim okom i perom. I tako se nastavlja. „Kad ostariš, drugi će te voditi kamo ti ne bi htio“. Na tome trnovitom putu Papa si bira suradnike. Ostaje čvrsto uz Berto-

nea, a sad je pozvao u Rim povjerljivu osobu, biskupa iz Regensburga G. Müllera, da bude pročelnik Kongregacije za nauk vjere.

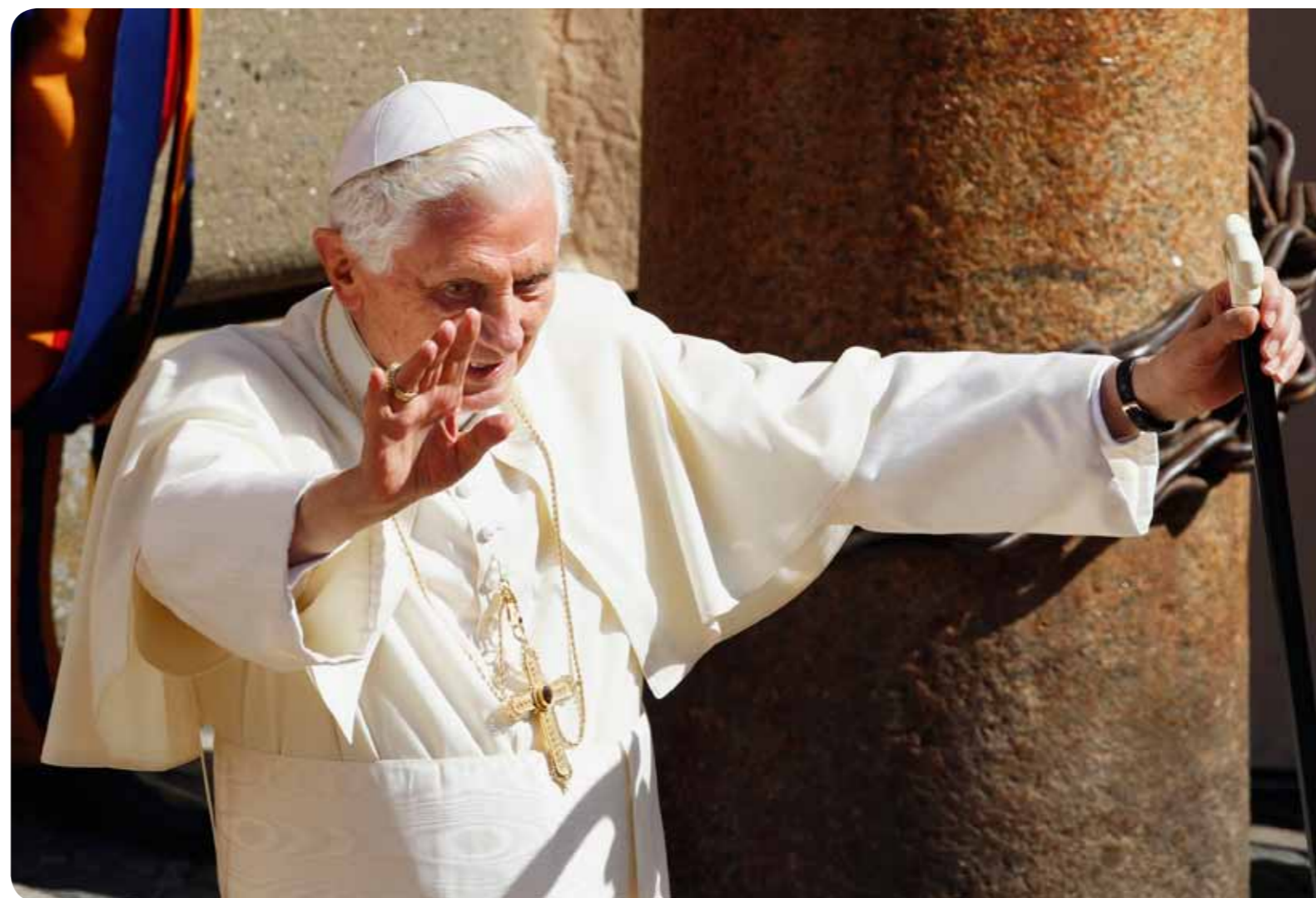
Čvorište i sidrište pontifikata Benedikta XVI.

Međutim, prava drama i prizorište gdje se odvijaju istinske borbe i ratovi, a na što Papa stalno upozorava, ne odvijaju se u svijetu, nego u samoj Crkvi. Naime, na djelu je posvemašnje urušavanje tradicionalne vjere u Isusa Krista. Ono što je do jučer hranilo i nosilo vjernike, danas kao da je izgubilo nutarnju energiju. Papa neumorno ponavlja ono što je izrekao na početku svoje prve enciklike: *Na samome početku kršćanstva ne stoji nikakva etička odluka niti neka velika ideja, nego susret s događajem, s jednom posebnom osobom koja podaruje našem životu novo obzorje te time i odlučujući smjer*. Sveti je Ivan izrazio to riječima kako je Bog do te mjere ljubio svijet da je dao svoga jedinoga Sina da svaki koji u njega vjeruje ima vječ-

ni život (usp. Iv 3,16). A za jednoga *Angelusa* ovoga ljeta u Castelgandolfo izrekao je istu misao ovim riječima: „Zbilja je čovjek Isus iz Nazareta Božja transparentnost u svijetu; u njemu prebiva Bog u svojoj punini. I dok mi, da, i mi, stalno tražimo neke nove znakove, neprestance žudeći za nekim novim čudesima, i ne zapažamo kako je On onaj istinski Znak, Bog koji je postao čovjekom te da je upravo to najveće čudo svemira: Sva ljubav našega Boga sadržana u jednome ljudskom srcu, na licu jednoga čovjeka: Isusa Krista“. Tu je čvorište i sidrište, tu je osovina i uporište njegova pontifikata, i to je ujedno i čvorište i sidrište Godine vjere koja nam dolazi. Naime, Crkva se mora ponovno svim svojim bićem okrenuti Isusu Kristu, priznati da je u njemu Bog postao čovjekom. I pred tim Isusom ponovno pasti na koljena – kao nekoć apostoli. Jasno, Papa to ne može narediti, ne može dekretirati, ali on to svakodnevno svojim primjerom pokazuje i živi.

Posvemašnji ovisnik o svome Gospodinu

Želimo li otkriti i pronaći *notni ključ* za sve njegove nastupe i pisanje, njegove govore, onda bismo mogli reći: Papina je nakana promicati istinu Isusa Krista, nakana mu je da svi prihvate i žive Radosnu vijest, Evanđelje. Papa nipošto ne želi biti originalan. Ne, on je upravo kao i apostoli u Isusovo vrijeme. Ni oni nisu naviještali svoju 'pamet' ni novotariju, nego su bili samo delegati, veleposlanici i vjesnici Isusa Krista u svijetu, onoga što su vidjeli, čuli, opipali, iskusili u drugovanju s Isusom. Papa ne želi naviještati neku novinu. Novina je u pitanjima vjere uvijek problematična. Sve je bitno kazano u Pismu, sadržano u bogoštovlju, sakramentima (koji su 'biologija' naše vjere), dogmi. Papa ne želi da se Evanđelje prekrije sporednostima ili strukturalnim problemima. Njegovo je ponavljati stalno: *Obratite se!* Notni ključ jest znan: Ljubav prema Bogu i prema bližnjemu. Papa je vezan na Evanđelje, na tumač Radosne vijesti kroz povijest, on je vezan uz tradiciju Crkve. On je definiran, ograničen vjerom tisućljeća koju ne može na svoju ruku mijenjati. Dakle, on je zbilja posvemašnji ovisnik o Višnjemu, o svome Gospodinu. Stoga je njegova uloga, ne boriti se s vjertrepačama, nego govoriti krajnje otvoreno, protresati savjesti. On govori ono što mora u danom trenutku reći, snagom svojega poslanja. On odgovara samo Jednomu, koji ga je postavio u tu službu. Ne kalkulira on mnogo hoće li ga dočekati sa simpatijama ili nesimpatijama. On je u službi Jednoga, Istine, i treba naviještati Istinu u ljubavi. Zgodno i nezgodno.

Svetkovina Velike Gospe

Svetkovina Velike Gospe ili Uznesenja Blažene Djevice Marije na nebo proslavljena je u Međugorju u srijedu 15. kolovoza 2012. uz veliki broj domaćih i stranih hodočasnika.

Tisuće hodočasnika, među njima brojni mladi, pješice su cijele noći dolazili u Međugorje, ispovijedali se i sudjelovali na sv. Misama. Prva sv. Misa slavljena je u 6 sati, a crkva i dvorište bili su ispunjeni vjernicima.

Od inozemnih hodočasnika najbrojniji su bili Talijani te, po prijavama u Uredu informacija, hodočasnici iz Austrije, Njemačke, Irske, Engleske, SAD-a, Slovačke, Ukrajine, Poljske, Mađarske, Francuske, Koreje, Libanona i, naravno, BiH i Hrvatske.

Tijekom dana slavljeno je pet sv. Misa na hrvatskom i više Misa na jezicima inozemnih hodočasnika. Večernju sv. Misu u 19 sati predslavio je fra Svetozar Kraljević u su-slavlju sa 76 svećenika.

Nigerijci iz Londona u Međugorju

Novinari Radiopostaje „Mir“ Međugorje razgovarali su s vlč. Richardom Offongom, kapelanom za nigerijsku zajednicu koja živi u Londonu. Ovo mu je prvi dolazak u Međugorje, a o dojmovima je rekao: „Ovdje ću tim majčinske osjećaje koje nam Gospa pruža i ponosan sam što mogu biti jedno od njezine djece. Tako sam sretan u Međugorju. Nadam se da ću se opet vratiti kako bih se obnovio. U skupini nas je 42, s tri svećenika i dvije časne sestre. Svi smo rođeni u Nigeriji, osim dvoje hodočasnika rođenih u Gani,

ali svi živimo u Londonu. Za Međugorje sam davno čuo i znao sam da je to mjesto u kojem se ukazuje Gospa. Gospina poruka je poruka obraćenja. Ovdje vidimo toliko ispovjedaonica pred kojima ljudi raznih jezika čekaju na ispovijed. To je divno! Obitelji se mire, muževi se mire sa svojim ženama, djeca se mire s obiteljima. Neki ljudi su mi rekli da će nakon ispovijedi ovdje promijeniti svoj život i to je tako dirljivo. Međugorje je nada za budućnost svijeta.“

I tako redom, svaki susret novo svjedočanstvo milosti koja se, trideset i jednu godinu izliva preko Međugorja u čitavi svijet.

Dvadeset peti put pješice u Međugorju

Iz Livna je na Mladifest doputovala Ana Puđa. Ne bi to bilo ništa neuobičajeno, da Ana svaki put ne dolazi pješice. Udaljenost od stotinjak kilometara prešla je za dva dana i dvije noći, a skupa s njom doputovala su njezina dva nećaka.

„Svako moje pješičko hodočašće jest zahvalnost Kraljici Mira za sve što je učinila mojoj obitelji“, rekla nam je Ana.

75 godina misništva vlč. Srećka Diomartića

Mons. Srećko Diomartić, koji od 1950. živi u Los Angelesu, 8. kolovoza je proslavio 75 godina misništva. Vlč. Diomartić rođen je 1914. u Zlarinu kraj Šibenika, a za svećenika je zaređen u Zagrebu 1937. godine. U Rimu je završio teologiju te doktorirao crkveno pravo.

Nakon dolaska u SAD radio je na župi u New Yorku, a godine 1950. preuzeo je župničku službu u hrvatskoj župi sv. Ante u Los Angelesu i na tom mjestu ostao punih 36 godina.

Svečanu sv. Misu slavio je u Kući Nazaret u Los Angelesu, u kojoj živi u posljednje vri-

jeme. U opsežnom razgovoru objavljenom na internetskim stranicama losanđeleske nadbiskupije, vlč. Diomartić prisjeća se svoga života u domovini Hrvatskoj, poratnih nepravilika i progona te života i rada u emigraciji.

Statistike za srpanj 2012.

Broj podijeljenih sv. pričesti: 176.500.
Broj svećenika koncelebriranih: 6112 (197 dnevno).

Iz Njemačke pješice

Nikolas Sonntag iz Njemačke, nakon jednomjesečnog pješičačenja, 8. kolovoza 2012. došao je u Međugorje. To mu je i prvi dolazak u ovo mjesto ali, kaže, ne i posljednji.

Za Međugorje je saznao od članova jedne zajednice koji svake godine dolaze u Međugorje. „Prošle sam godine išao pješice u Rim i na putu sam osjetio želju doći u Međugorje. Prije mnogo godina imao sam životnu krizu, tijekom koje sam čitao različite knjige. U ruke mi je dospjela jedna knjiga u kojoj sam pročitao da kroz hodočašće mogu pronaći svoj put prema Bogu“, kaže Nikolas, koji je na put prema Međugorju krenuo 9. srpnja. Najveća poteškoća bile su mu velika vrućina, ali ih je svlada-

vao zahvaljujući gostoljubivosti, posebice ljudi u Hrvatskoj.

U Međugorje je došao zahvaliti Kraljici Mira za brojne primljene milosti: „Imam mnogo toga za što trebam Kraljici Mira zahvaliti, to me sada duboko dira, jako je lijepo...“, kazao je Nikolas.

Misa na Križevcu

Križ na Križevcu svednevice okuplja hodočasnike iz cijeloga svijeta. Neki, zbog zdravstvenih poteškoća u nemogućnosti izići do njega, iznalaze pomoć kako bi ipak ispunili svoj san.

Dan kad Križevac posebno okuplja, jest prva nedjelja iza Male Gospe. Naime, nakon gradnje i blagoslova križa, 16. ožujka 1934., mjesni biskup fra Alojzije Mišić odredio je da se svetkovina Uzvišenja sv. Križa u župi Međugorje slavi na spomenuti dan.

U početku i sve do ukazanja Kraljice Mira u Podbrdu, na sv. Misi sudjelovali su župljani i misari iz okolnih mjesta, a križu su, posebno u Velikom tjednu, bosonoge hodočastile žene i djevojke. No, već 1981. na Misi na Križevcu sudjelovalo je preko 60 tisuća vjernika.

Sveta Misa na Križevcu ove će se godine slaviti 9. rujna u 11 sati. Zamoljavamo vjernike za strpljivost pri penjanju i silaženju.

Za one koji ne mogu na Križevac, sv. Misa slaviti će se u župnoj crkvi u 12 sati.

Olimpijske medalje posvećene Blaženoj Djevici Mariji

Španjolska plivačica Mireia Belmonte svoje dvije srebrne medalje s Olimpijskih igara 2012. u Londonu posvetila je Gospi od Monserrata u Barceloni.

Dvadesetjednogodišnjakinja, koja je osvojila srebro na 800 metara slobodno i 200 metara leptir, fotografirala se pred slikom Gospe od Monserrata te fotografiju objavila na svom Twitter profilu.

Belmonte trenira gotovo devet sati dnevno i kaže da namjerava i dalje naporno raditi kako bi se pripremila za svjetsko prvenstvo iduće godine. Rođena je u Badaloni, u Španjolskoj, 1990. godine, a na preporuku liječnika plivanjem se počela baviti u četvrtoj godini kako bi uspješnije ispravila kralježnicu. Godine 2007. postala je svjetska prva-kinja u plivanju na 400 metara slobodno i na 400 metara mješovito te također pobijedila na obadvije utrke na Europskom juniorskom prvenstvu.

Petnaestogodišnja Katie Ledecky, osvajačica zlatne medalje na 800 m, izjavila je da je bila svjedok vjere španjolske plivačice: „Prije svake utrke Mareia je molila Zdravomariju“.

Teološko-psihološka razmatranja o hodočašćima

Govoreći o teološko-psihološkim vidovima hodočašća, treba naglasiti kako je riječ o puno elemenata, a početni je, i možda glavni, kolektivno duhovno nasljeđe. Kao što religioznost spada u univerzalne fenomene i interese ljudskog roda, tako je stalno prati „pobožnost hodočašća“, praksa „putovanja u sveto mjesto“, iskazivanje časti hodom, što je u ovom ili onom obliku prisutno u svim religijama.

fra Šimun Šito Ćorić

Riječ je o putovanju u sveta mjesta da bismo tamo u molitvi, izravno ili preko određenog sveca molili Boga za pomoć ili zahvalili za dobitu milost. Pri tome su često prisutni motivi pokore ili kajanja, ali i zavjeta.

Ako zavirimo u judejsko-kršćansku tradiciju, nalazimo postojanje brojnih hodočasničkih središta, svetih mjesta u koja se odlazi „na susret s transcendentnim“, s božanskim svijetom. U Knjizi Postanka navode se i obredi što ih hodočasnici ondje obavljaju: molitva i zazivanje imena Jahvina, polijevanje uljem, čišćenje duše i tijela te davanje milostinje siromasima. Tu se ponekad spominju i ukazanja anđela, a takva zajednička religiozna zborovanja, kao što čitamo u Sudcima, događaju se uza svetišta kao što su Šekem, Betel, Šilo i druga. Poslije se sve usredotočuje prema Jeruzalemu, gdje o velikim godišnjim blagdanima pristizu hodočasnici iz cijele Palestine i dijaspore.

Hodočašća u ranom kršćanstvu

Novi zavjet tu ne donosi nikakve posebne novosti, ali se još jače naglašava eshatološki karakter religioznih zborovanja: sam život se pokazuje kao pravo eshatološko putovanje prema danu spasenja svih naroda, i vjernika i nevjernika, s uskrslim Gospodinom u vječnosti. Hodočašća su počela od ranog kršćanstva s kultom mučenika, a onda i drugih svetaca, hodočasteći mjestima njihovih grobova ili relikvija. Imamo dokumente iz crkvene povijesti već iz 3. i 4. st. u kojima se vidi da kršćani iz različitih zemalja hodočaste u Palestinu. Od 4. stoljeća uz mučenike, u svete se počelo ubrajati istaknute svete oce („oci pustinjači“) i biskupe. Posebno mjesto imali su grobovi apostola Petra i Pavla u Rimu, posebice otkad je papa Bonifacije VIII. godine 1300. ustanovio svetu godinu.

U hrvatskom je narodu hodočasnička tradicija oduvijek bila velika, a u 7. stoljeću zabilježena su naša prva hodočašća Eufrazi-

jevoj bazilici u Poreču. U glagoljskim spisima nalazimo riječ *hodočastvo*, a među novčićima sačuvanim iz milodara hodočasnika u glasovitom svetištu sv. Jakova u Santijagu u Španjolskoj, nalazimo i hrvatski novčić iz 13./14. stoljeća.

Utjecaj hodočašća na život hodočasnika

Motivacije za hodočašća su višestruke. Uz kolektivnu bit koja živi u vjernicima, u našoj odveć materijaliziranoj svagdašnjici isprepliće se jedan privlačan životno-religijski svijet transcendentnog, misterioznog, svetog, a na drugoj strani privlačnost duhovnih i tjelesnih dobiti sve do toga da zajednička putovanja, posebice s jednim i duhovnim i tjelesnim ciljem, imaju neskakidajnu čar. Privlačno je, često i podsvjesno, što na hodočašćima dolazi do izražaja zapostavljena a toliko važna emocionalna dimenzija religioznosti, nasuprot onome što bi veliki M.

Heidegger nazvao „hladnim znanjem“, a u svetištima prisutni teški bolesnici, invalidi i općenito tragične sudbine, omogućuju nam da cijesimo i budemo Bogu zahvalni za vlastite sretnije sudbine.

Dokumentirana praksa na nizu slučajeva jasno pokazuje da hodočašća znaju donijeti medicinski često neobjašnjive rezultate, promjene ponašanja, unutarnja zadovoljstva, pa sve do ozdravljenja, koja su kao i patnja i bolest zasebna priča. Tako je, primjerice, engleski psihijatar P. A. Morris istraživao utjecaj hodočašća na prisutnost *trajne tjeskobe* (napestost, strah od budućnosti i nesаница), *depresije* (negativno vrjednovanje sebe, osjećaj krivnje i bezizglednosti situacije, trajno neraspoloženje, suženje interesa, izbjegavanje ljudi) i promjenu *vjerskih stavova*, mjereći njihovu jačinu prije, neposredno nakon hodočašća i nakon desetak mjeseci. Rezultati su jednoznačno pokazali da su kod tih ljudi hodočašćem (riječ je bila o Lurdu) nastale značajne pozitivne promjene.

Bio sam i sam sudionik jednoga dugogodišnjeg istraživanja – *Utjecaj hodočašća na promjenu ponašanja* – s oko 1780 hodočasnika u Lurdu, Fatimi, Sv. Zemlji, Međugorju, Padovi, Rimu i Loretu. Prema svjedočenju samih hodočasnika ili njihovih ukucana, nakon hodočašća najčešća su bila sljedeća poboljšanja kod 43 posto ispitanika i to najmanje u četiri od osam kategorija: redovitije osobno mole, imaju veći unutarnji mir, dobili snagu da spremno nose životne križeve, suočili se u miru sa svojim stilom dosadašnjeg života, redovitije sudjeluju na nedjeljnim sv. Misama, značajno poboljšali obiteljske i druge međuljudske odnose, dobili veću

želju da čine dobro i više sudjeluju u dobrovoljnim aktivnostima vjerske zajednice.

Važnost hodočašća za mladež

Kad je mladež u pitanju, iz niza razloga iznimno je važno da se u vjerskoj zajednici mladi druže, zboruju, imaju zajedničke točke djelovanja. Primjerice, cijeli je niz psiholoških studija koje nedvojbeno pokazuju da je to odlična zaštita od uzimanja droga i od kriminalnog ponašanja. To je potvrđeno u svim istraživanjima. Mladi još nisu umorni od života, iskreni su, znatiželjni, uče na pogreškama, njima se putuje, odlazi, susreće, upoznaje, vole imati svoju ulogu, izbjegavaju uhodanost itd. pa je važno da im se na duhovnom polju nude takvi sadržaji, a zborovanja, hodočašća i festivali duhovne orijentacije su kao stvoreni za to.

Mjesta neprestanih milijunskih hodočašća

Čašćenje Gospe posebno je dobilo zama-ha nakon što je Koncil u Efezu 431. i službeno potvrdio da je Marija *theotokos*, Majka Božja. Nakon toga je stalno rastao njezin kult: podizane su joj crkve i svetišta, nastajale nove molitve, organizirani marijanski kongresi, a od 19. st. nastala su mjesta neprestanih milijunskih hodočašća: La Salette 1846., Lurd 1858., Fatima 1917., Međugorje 1981. i druga.

Najprije, ta privlačna sila i sve ono što se događa na hodočašćima u brojnim Gospinim svetištima, priznaju stručnjaci, u dosta je segmenata znanstveno neobjašnjivo. Neki dokazuju da je tu riječ, uz božanske, ponekad i o osobno sugestivnim, pa i parapsiho-

loškim fenomenima. Ono što je očito jest da je to najviše povezano s fenomenom religije i religioznosti, a mi vjernici znamo reći da je riječ o transcendentnim duhovnim sferama koje nadilaze ljudske domete. Tek nakon toga dolaze donekle objašnjivi elementi ovoga fenomena: jedinstvena sudbina i karakteristike Gospine ličnosti, njezin stoljećima potvrđivani autoritet, njezina pomoć u nevoljama, puku lako prihvatljiva privrženost nježnoj majci i ženi Mariji kao izravnoj posrednici kod svoga Sina, prirodna potreba traganja za rješenjima i pomoći, sama gore naglašena privlačnost hodočašća sa svime što ona donose i sl. Tim elementima, naravno, još treba dodati i duboku pučku religioznost, vremena raznoraznih kriza i razočaranja u vodeće strukture društva, osobne nevolje...

Hodočašća i oživljavanje vjere

U ekonomski bogatim, a sekulariziranim zemljama nema krize hodočašća, ali ima krize zdrave religioznosti. Jednostavno, tamo gdje nema praktičnih vjernika, manje je hodočašća. Uz to, prepoznamo i jedan drugi fenomen: još uvijek jedan veći broj ne-praktičnih vjernika više je sklon hodočašćima nego, primjerice, redovitoj nedjeljnoj Misi. *I stoga su hodočasnička mjesta vrlo važna za oživljavanje praktične vjere i moraju, u svakom pogledu, biti spremna za tu zadaću.* Dakle, za „selektivne“, samo za štire sakramentalne obveze raspoložene vjernike, može se zaključiti: takva populacija na hodočašću upozorava nas da još ima religiozne potrebe. Jer uistinu, lakše je vjerovati nego ne vjerovati u božansku stvarnost.

Rastite, draga djeco

Međugorski vidioci tvrde da je u jednom ukazanju Gospa plačući rekla: „Zaboravili ste Bibliju!“ Listajmo zajedno Stari i Novi zavjet kako bismo upoznali Oca, Sina i Duha Svetoga.

Lidija Paris

Kada se postavi pitanje Gospinih poruka u Međugorju, najčešći je odgovor da su one odraz evanđelja, podsjetnik na evanđelje, posadašenje evanđelja. Kada se te poruke pogleda izbliza i nešto podrobnije, tada se posve konkretno vidi što to znači. U početku, kada čovjek naiđe na kakvu sličnost između poruka i evanđelja, raduje se. Što dublje ulazi u poruke, što se njima više bavi, nalazi sve više i više takvih sličnosti. Radost zbog detalja pretvara se u divljenje nad cjelinom. Gospa doista govori jezikom evanđelja.

Za Isusa evanđelje kaže: „Dijete je raslo, jačalo i napunilo se mudrošću, i milost je Božja bila na njemu“ (Lk 2,39-40). Kao što je Marija pratila Isusov rast, tako prati i naš. Poruka kaže: „Cvijet ne može bez vode normalno rasti. Tako i vi, draga djeco, bez Božjega blagoslova ne možete rasti“ (10. travnja 1986.). Job govori skoro istim riječima: „Zar će bez vode trstika narasti?“ (Job 8,11). Poslanica Hebrejima kaže: „Zemlja koja se napije kiše... prima blagoslov od Boga“ (Heb 6,7). „Ja zasadih, Apolon zali, ali Bog daje rasti. Tako niti je što onaj tko sadi niti onaj tko zalijeva, nego Bog koji daje rasti“, tvrdi

Pavao (1 Kor 3,5). „Živi! Razrasti se kao izdanak u polju!“ kaže Gospodin svojem narodu (Ez 16,6).

Fra Slavko Barbarić, po izobrazbi religijski pedagog i psihoterapeut, rado je govorio o Marijinoj majčinskoj pedagogiji. Svaka majka svojem djetetu stotinama puta ponavlja istu stvar da bi je dijete usvojilo. Gospa nas majčinski odgaja, ona želi da rastemo. Ona nam kaže: „Rastite iz dana u dan po molitvi sve više prema Bogu“ (25. rujna 1987.). „Bez ljubavi, dječice, ne možete rasti u svetosti i ne možete činiti dobra djela. Zato molite bez prestanka, da vam Bog otkrije svoju ljubav“ (25. studenog 1995.). „Želim vas voditi iz dana u dan što više u molitvi, ali ne možete rasti jer ne želite“ (10. travnja 1986.). Gospa se poziva na našu slobodnu volju.

Mnogi kažu da se poruke ponavljaju. Točno je da se neke teme ponavljaju, i to ponavljanje ukazuje na njihovu važnost. Usprikos ponavljanju, uvijek postoje finese, neki detalji koji čine razliku i daju neki poseban naglasak. Poruke se može čitati kronološki ali i dijagonalno, tematski. Neke se teme neprestano ponavljaju, tijekom svih ovih godina provlače se filigranski kroz većinu poruka. To su, primjerice, molitva (blizu 700

puta), Bog (preko 400 puta), život (preko 300 puta), Bog želi (tristotinjak puta), Gospa želi (dvjestotinjak puta), ljubav (preko 250 puta), srce (dvjestotinjak puta), mir (dvjestotinjak puta), Isus (preko 100 puta), obraćenje (blizu 100 puta), blagoslov (preko 100 puta), odlučiti (stotinjak puta), pomagati (stotinjak puta), shvatiti (stotinjak puta), majka – majčinski (stotinjak puta). Upravo to ponavljanje ukazuje na važnost određene teme i pomaže nam rasti.

U porukama, Gospa želi da rastemo u ljubavi, u Božjoj ljubavi (10. travnja 1986.; 25. lipnja 1988.; 25. srpnja 2002.; 25. travnja 2008.). Ona želi da raste sve ono što nam je Bog dao u srcu (25. travnja 1987.). Želi da rastemo u vjeri (25. srpnja 2002.; 25. siječnja 2010.), a da bismo mogli rasti to moramo htjeti (10. travnja 1986.). Bez Božjeg blagoslova, pak, ne može se rasti (10. travnja 1986.). Valja nam rasti po molitvi prema Bogu (25. rujna 1987.), rasti u svetosti (25. rujna 1989.; 25. travnja 1990.; 25. studenog 1995.; 25. siječnja 1998.), rasti u radosti (25. siječnja 2008.), ali i rasti u odricanju i mrtvljenju (25. svibnja 1990.), rasti na putu spasenja (25. listopada 2009.). „Rastite u milosti i spoznanju Gospodina našega i Spasitelja Isusa Krista!“ poziva Petar (2 Pt 3,18).

„Draga djeco, rastite i radujte se u Gospodinu koji vas je stvorio“ (25. siječnja 2010.).

Meditativni kutak

Iskustvo Božje ljubavi

Da osobno vidim, slušam, iskusim – to je smisao napisanih riječi o nečijem iskustvu viđenog, slušanog, iskušanog.

fra Marinko Šakota

Kraljica Mira

„Bez molitve, draga djeco, ne možete osjetiti ni Boga, ni mene, ni milosti koje vam dajem“ (3. srpnja 1986.).

Kraljica nas Mira ne poziva na studiranje, odnosno na stjecanje znanja o Bogu i o vjeri, nego na osobno iskustvo Boga: molite, postite, slavite Misu, ispovijedajte se, klanjajte se Isusu u Presvetom oltarskom sakramentu i križu...

Molitva je tvoj čin, tvoje iskustvo, a čitanje knjiga je uputa, putokaz prema tvom iskustvu.

Fra Slavko Barbarić i iskustvo Božje ljubavi

Vjernik si, ali u tvom životu nema promjene. Zašto? Što ti nedostaje?

„Iskustvom ljepote Božje i dubine njegove ljubavi stvari će se u nama i oko nas potpuno mijenjati. Stoga je za nas kršćane tako važno moliti za iskustvo Božje ljubavi, to jest da nas Bog svojom ljubavlju dirne u dubinu srca i da nam je objavi.“

„Tko upozna ljubav Božju i ona ga zahvati, on ostavlja sve snagom ljubavi koja oslobađa, i postaje sposoban biti čovjek – brat svakome čovjeku, postaje sposoban biti dijete, prijatelj, suprug, otac.“

„Najljepše iskustvo koje čovjek može imati, jest da je ljubljen od Boga stvoritelja i da tom ljubavlju može uzvratiti Bogu i drugima.“

Toma Akvinski i iskustvo Boga

Kada je Tomu Akvinskog pred kraj njegova života njegov subrat Reginald upitao zašto je prestao pisati svoje veliko djelo *Summa theologiae*, ovaj je odgovorio: „Ne mogu više, jer sve ono što sam napisao čini mi se kao slama prema onomu što sam vidio.“

Da osobno vidim, slušam, iskusim – to je smisao napisanih riječi o nečijem iskustvu viđenog, slušanog, iskušanog.

Mistik i ateist

Kad je mistik sišao s planine, susreo ga ateist koji mu sarkastično reče: „Što si nam donio iz tog vrta slasti u kojem si bio?“

Mistik odgovori: „Namjeravao sam svoj plašt napuniti cvijećem i na svom povratku dati ga svojim prijateljima. Ali, dok sam bio gore, toliko sam bio opojen mirisom vrta da sam razvezao plašt.“

Vidioci govore

Mirjana Dragičević-Soldo (5/7)

Gospa traži od nas da vratimo molitvu krunice u svoje obitelji. Ona kaže da ništa ne može sjediniti obitelji kao zajednička molitva, i da roditelji imaju veliku odgovornost za svoju djecu. Roditelji su ti, kaže dalje Gospa, koji trebaju usaditi korijene vjere u srca svoje djece, a to mogu samo ako zajedno mole i ako zajedno idu na svetu Misu, jer djeca čine samo ono što vide u kući. Djeca trebaju vidjeti da su majci i ocu Bog i Gospa na prvom mjestu, a onda sve ostalo. Ovdje u Međugorju imala sam priliku razgovarati s mnogim mlađim bračnim parovima iz svijeta, i svi govore isto. Svi kažu, znaš, nemamo mnogo vremena za molitvu, mnogo radimo, želimo da naša djeca ne pate kao što smo mi patili, želimo im ostaviti što više... Slušajući ih, mislim da griješe. Jer ti možeš svojoj djeci ostaviti sve materijalno što postoji na svijetu, možeš im ostaviti tisuću eura, oni će htjeti dvije tisuće, i nikada ne će biti zadovoljni. Ali ako svojoj djeci u srcu ostaviš Isusa na prvome mjestu, ona će biti sretna i zadovoljna onim što imaju, jer imat će mir, pravi mir, koji samo Isus Krist može dati. Kad sam rekla da djeca vide mnogo više nego što mi mislimo, uvijek dadnem i primjer koji sam imala u svojoj obitelji, kad je moja starija kćerka Marija imala samo dvije godine. Ja joj nikada nisam govorila o ukazanjima jer sam mislila, što ona s dvije godine može razumjeti. Jednoga dana, dok se ona igrala sa svojom prijateljicom u sobi, ja sam ih kontrolirala i čula sam ovu drugu malecku da kaže: „Moja mama vozi auto!“ Moja Marija je malo šutjela, a onda je rekla: „Moja mama priča s Gospom svaki dan!“ Znači, ništa joj nisam rekla, ali je ona sama shvatila što se događa u kući. Zato je važan primjer roditelja.

Foto Dani

Nezaboravno hodočašće

Kao članovi Molitvene zajednice „Kraljica Mira“ iz Rijeke, na hodočašće smo krenuli u jutarnjim satima 23. lipnja 2012. U Kraljevici su nam se pridružili hodočasnici s Krka, među kojima i naš duhovnik fra Damjan te dvije časne sestre benediktinke, Mira i Benedikta. U duši osjećamo ozračje Međugorja i neizreciva radost preplavljuje nam srca.

Putujući, molimo krunicu. Ona je najbolji način pripreve za susret s ovim svetim tlom. Oni koji prvi put idu u Međugorje upoznaju se s mjestom i događajima koji su počeli u lipnju 1981. U filmu „Evo ti Majke“, dokumentarcu snimljenu u povodu 30. obljetnice ukazanja, koji gledamo tijekom putovanja, pronalaze odgovore na neka pitanja koja su skrivena u njihovim srcima.

Odmah nakon smještaja odlazimo pred crkvu sv. Jakova. Molitveni program upijamo, prebiremo zrnca svete krunice, za koju je Gospa rekla da je svakodnevno molimo. Nahranjeni na izvoru Božje ljubavi Riječju Božjom, Njegovim Tijelom i Krvlju, na koljenima molimo sedam Očenaša i Vjerovanje – krunicu za mir. Nakon tih molitava slijedi molitva za ozdravljenje duše i tijela i blagoslov nabožnih predmeta. U 22 sata ne propuštamo klanjanje presvetoj Tajni. Premda se moli na različitim jezicima, osjećamo da smo jedno srce, skupa pjesmom dajući hvalu i čast Gospodinu. I Gospa se s nama klanja svomu Sinu. Vidiocima je rekla, ako trebaju birati između ukazanja i svete Mise, neka uvijek odaberu sv. Misu.

Rano ujutro, 24. lipnja, odlazimo na Križevac moleći križni put. U molitvi krunice između postaja stižemo na vrh, pod križ. Samo Gospodin i Gospa znaju što se događa u suzama i molitvi u njegovu podnožju. Tu ostavljamo svoje poteškoće, tu se događa istinsko obraćenje srca. Prijašnjih smo godina bili u Majčinu selu, u Vrtu sv. Franje i galeriji, a danas po prvi put odlazimo u Zajednicu „Milošrdni Otac“ i saznajemo da su tamo i tri Riječanina. Nažalost, nismo ih mogli susresti

jer su bili na svetoj Misi. Vidjeli smo plodove njihovih ruku, mozaike u kamenu, radove u drvu, prekrasan vrt s marelicama i višnjama. Sav njihov rad natopljen je molitvom i sakramentima. U pansionu, poslije kraćeg odmora i ručka iz naših srca odjekuje molitva – pjevamo krunicu Božjeg milosrđa, i sav je prostor ispunjen molitvom. Isuse, vjerujem! Dolazeći Gospi, mi zapravo dolazimo k Tebi. Mnogi su osjetili radost sakramenta pomirenja. Uistinu je Međugorje ispovjedaonica svijeta. Navečer molitva krunice, sv. Misa i cjelonoćno klanjanje.

U ponedjeljak 25. lipnja, u ranim jutarnjim satima uputili smo se na Podbrdo. Razmatramo radosna i žalosna otajstva krunice, a rijeka ljudi oko nas teče k istom cilju – dragoj Gospi koja nas čeka. Između svakog otajstva odzvanja pjesma. Neki hodočasnici idu bosu, a neki pažljivo koračaju po kamenju koje je upilo tragove onih koji tu dolaze svake godine. Osjećamo blagoslov dok u tišini srce predajemo Gospi, koja nježno i majčinski sve predaje svomu Sinu. Ovdje se istinski osjeća mir koji čovjek ne može dati. Silazeći u molitvi krunice slavni otajstava, pomolili smo se i pred Plavim križem, a potom krenuli u Cenacolo. Doživjeli smo susret s momkom iz komune, a don Ivan Filipović nije izdržao a da se ne pridruži Hrvatima koje je vidio kako pažljivo slušaju svjedočenje. Misao kojom je protkano naše hodočašće i koja nas prati je važnost obitelji. Djeci kroz svoju ljubav trebamo nositi živoga Isusa, kojeg ljudi trebaju osjetiti u nama. Nakon ručka susreli smo se s fra Petrom Ljubičićem, koji je govorio o molitvi, tajnama i potrebi svjedočenja svojim životom. Odlazimo pred crkvu sv. Jakova i u sabranosti prolazimo uz mozaike otajstava svjetla prema Uskrsnom Gospodinu. Odlazimo i do groba fra Slavka Barbarića, a na povratku kod Križa palimo svijeeće, svatko po vlastitoj nakani.

I vrhunski događaj, središnje misno slavlje na 31. obljetnicu ukazanja Kraljice Mira! Svetu Misu, koja se slavila na vanjskom oltaru,

predslavio je hercegovački provincijal fra Ivan Sesar, u suslavju s mnoštvom svećenika koji su ispunili i oltar i prve redova klupa pred njim. Sati na vrućini prolaze tako brzo, a mi poslije Mise odlazimo na Podbrdo, na Gospino ukazanje vidiocu Ivanu. Neponovljiv osjećaj mira u masi ljudi kod Gospina kipa. Trenutak ukazanja. Svi su hodočasnici na koljenima, u šutnji. Vidjelac je prenio da je Gospa bila jako radosna. Molila je za bolesne i sve nas blagosloвила znakom križa. U tim trenutcima osjećali smo snažnu Gospinu prisutnost. Zahvaljivali smo joj u svojim srcima jer je Gospa svojim dolaskom raj prenijela na zemlju. Pročitana je i poruka za svijet.

U utorak, 26. lipnja, odlazimo na jutarnju Misu u 7.30, a nakon Mise molimo, pjevamo i držimo se za ruke kod Gospina kipa pred crkvom, pomalo tužni što moramo poći, ali s nadom u povratak. Krenuli smo put Imotškoga, u crkvu sv. Franje, gdje nas je dočekaio ljubazni fra Kristijan, ukratko nam opisao povijest crkve i pokazao nam vrijednu zbirku predmeta. U ovoj je crkvi kršten jedan naš hodočasnik koji je bio u pogibelji kao beba od 18 dana i kojeg je majka dovela na krštenje prije nego liječniku. Majka je sa svojim sinom došla zahvaliti Bogu za život djeteta, sada mladića, a imala je i krsnu haljinu koju je sačuvala i pokazala nam je.

Krenuli smo put Zadra gdje smo imali dogovoren posjet benediktinkama u samostanu sv. Marije. Susret je bio pun radosti, a duhovita sestra Benedikta pokazala nam je zbirku zlata i srebra. Čuli smo za Božju providnost na djelu zbog zbirke koja je sačuvala. Radosni, ispunjeni mirom, vratili smo se u autobus. Svjedočenja nije manjkalo, a niti zahvaljivanja Bogu. Kada otvorimo srce, primjećujemo i ono što je oku nevidljivo. U kasnim večernjim satima vratili smo se na svoj otok, u Rijeku, u Opatiju, u Istru. Majčice, doći ćemo ti opet!

Ljiljana Golić

U Međugorju

Kada dan dođe k svome smiraju, a hodočasnici se (nakon prijepodnevnice Mise na svom jeziku, slušanja svjedočanstva, molitve na Podbrdu ili Križevcu, sudjelovanja na večernjem molitveno-liturgijskom programu) kratko odmore, mnogi nastavljaju svoj hod kroz Međugorje. Sami, ili u manjim grupama, žele ponovno proći istim onim mjestima koja su ih svojom neponovljivošću obnovila, učinila ih drukčijima. Žele se još jedanput, prije odlaska na počinak, pomoliti u tišini, promisliti svoj život, udisati mir koji je, svjedoče odreda, u ovom mjestu gotovo rukom opipljiv.

Ivan Bor

Nisu više Bijakovići i Međugorje sela kakva su bila prije trideset i jednu godinu – nema duhaništa ni vijenaca duhana koji se suše u dvorištima; nema strništa na kojima pasu krave; ne čuje se blejanje janjaca i ovaca niti se vidi pastirica s kudjeljom i vretenom u ruci... I (uglavnom) nestalo je sjedenja starije čeljadi u zaseocima kad prođe vrućina dana, a začuje se žamor molitve krunice. Na njivama gdje je nekoć rastao duhan i zelenjeli se vinogradi danas su pansioni, hoteli, suvenirnice i dućani, a na putovima se susreću ljudi koji govore jezicima i iz najudaljenijih krajeva svijeta.

Mir, iznad svega potreban

Unatoč svakidašnjoj nazočnosti tolikog broja ljudi – iako se nikad ne stječe dojam da je riječ o vrevi – i unatoč gotovo naočice vidljivu rastu sela, župa Međugorje diše i odiše mirom koji je današnjem čovjeku iznad svega potreban. Svjedoče o tome oni koji dolaze iz svjetskih milijun-

skih središta u kojima se kroji sudbina čovječanstva, i oni koji dolaze iz siromašnih, izvan svih važnih putnih pravaca smještenih mjesta. Zajedničko im je jedno: pozvani su, danas, sada, porukom Kraljice Mira, porukom koja kaže da je mir moguće naći samo u njezinu Sinu. I čuli su taj poziv, dužni su ga u srcu osjetili, i nisu mogli ne odazvati se. A, slijedeći ga, našli su se u međugorskoj crkvi, u jednoj od ispovjedaonica nedaleko od kipa sv. Leopolda Bogdana Mandića, sveca koji je neumorno ispovijedao. Premda neki od njih godinama nisu pristupali sakramentu pomirenja, ovdje im nije teško čekati u redu i sjesti ili kleknuti pred ispovjednika, a na Misi opet čekati u redu za sv. pričest. Prije ispovijede, ili već na dolasku u Međugorje, svjedoče mnogi, bezrazložno su im potekle suze koje nikako nisu mogli zaustaviti.

Molitveni rast

Dotirnutu posebnom milosti Neba, ukazanjem Kraljice Mira vidiocima u Podbrdu 24.

lipnja 1981., župa Međugorje započela je jedan poseban rast, rast u molitvi, i po tom rastu prepoznata je u cijelom svijetu.

Već nekoliko dana nakon prvog ukazanja, kad se počela slaviti večernja sv. Misa u crkvi, počela je i molitva krunice i molitva za ozdravljenje duše i tijela. Uskoro i krunica na Podbrdu, pa križni put na Križevcu, pa klanjanje Presvetom oltarskom sakramentu, čašćenje križa...

Crkva sv. Jakova, u početku pretijesna primiti sve molitelje iz župe i okolnih mjesta, a uskoro i iz drugih zemalja, sa svojim vanjskim oltarom za proljetnih, ljetnih i jesenjih mjeseci postaje crkvom na otvorenom, a Podbrdo i Križevac, kad je popustio progon vlasti, mjesta molitve i hodočašća. Mjesta molitve i okupljanja postali su križ s prostorom za paljenje svijeća, Uskrsli, staza između njega i crkve sa svjetlosnim otajstvima, te Plavi križ, grob fra Slavka Barbarića... Rast u molitvi pratio je i umjetnički sakralni izraz: kip Kraljice Mira pred crkvom i isti takav na mjestu ukazanja na Podbrdu, postaje križnoga puta na Križevcu i u crkvi, otajstva krunice na Podbrdu i spomenuta uza stazu između crkve i Uskrsloga, brončani reljef Navještenja između župnog ureda i crkve, kip sv. Leopolda Mandića i slika Kraljice Mira u Dvorani bl. Ivana Pavla II.

Do čistoće duše, srca i misli

Premda je hod kroz Međugorje, koji sam na početku spomenuo, počesto i hod kroz prašinu brda ili njiva, ili blato, od njega se primjećuje samo čistoća – duše, srca i misli. Drukčije i nije moguće u mjestu koje na takav način nosi pečat Kraljice Mira, koja ga je na poseban način izabrala. To mi je koncem lipnja posvjedočio i hodočasnik iz Ugande, kojega sam s krunicom u ruci sreo na Križevcu. Ponosan je što je rođen iste godine kad je izgrađen križ do kojega je u nekoliko dana, pa i kasno navečer, više puta izlazio želeći Bogu i Gospi zahvaliti za sve primljene milosti. A takvih je na milijune.

Međugorje

Ima samo jedno mjesto na ovom našem planetu gdje svi ljudi s čežnjom hrle... gdje ih silna želja vuče hladan kamen da zagre...

Međugorje... hercegovačko ozračje... ti širiš svoje svjetlosne grane na sve strane... širom svijeta ovog našeg malog i ranjenog planeta...

I Japanci, Nijemci i Indijanci kod tebe su kao doma... kao i svaki onaj koji nije nevjerni Toma...

Angelina Barun

Gospine riječi su melem za nas u Ugandi

U Međugorju je posve uobičajeno susresti ljude svih rasa i jezika i svake životne dobi – crnce i bijelce, Koreance i Kineze, Indijance i Haićane... Ipak, još uvijek je vijest kad susretnemo hodočasničku skupinu, primjerice iz Ugande, ili skupinu mladih na Mladifestu iz Ruande. Vijest je stoga jer je riječ o zemljama u kojima standard ne dopušta takva skupa putovanja tijekom kojih se mora presjedati više puta, a po vizu putovati i tisuće kilometara. Naš sugovornik je Francis Xavier Kitaka iz Ugande, koji je u Međugorju peti put.

Razgovarao Krešo Šego

Molimo Vas, predstavite se našim čitateljima.

Rođen sam 1934. u katoličkoj obitelji, roditelji su mi bili zauzeti vjernici. Kad sam bio mlad htio sam postati svećenik, bio sam u sjemeništu dvije i pol godine, no nije mi bilo dopušteno nastaviti jer su u mojoj domovini vladale iznimno nepovoljne društvene prilike.

Ipak ste nastavili školovanje?

Nastavio sam školovanje, a poslije završenog fakulteta dobio sam stipendiju za Škotsku, nakon čega sam se vratio u Ugandu i za vladu, u sektoru za veterinarstvo, radio tri godine.

Onda su počeli problemi?

U to vrijeme bilo je puno problema, vladala je opća nesigurnost i mnogo se ljudi moralo iseliti. Egzistenciju su potražili u susjednim zemljama ili čak i u Europi. Ja nisam htio otići pa sam završio u zatvoru, optužen sam da sam špijun.

Osuđeni ste i na smrt?

To se dogodilo 1976., bez ikakva sam razloga uhićen, optužen i osuđen na smrt. Ubijali su dvoje po dvoje, čovjeka koji je bio sa mnom su ubili, a mene nisu. Nakon što su mnoge strijeljali, vojnicima je zapovjedbano da pre-

stanu i da nas ostale vrata natrag. Tako sam preživio, a dok sam čekao strijeljanje, molio sam Boga da prestane krvoproliće. Od mladosti gajim pobožnost prema sv. Judi pa sam se i tada, dok sam čekao strijeljanje, molio sv. Judi i duboko sam uvjeren da sam ostao živ po njegovu zagovoru.

Već ste peti put u Međugorju. Od koga ste čuli za ukazanja Kraljice Mira?

Bilo je to 2005., u Rimu, od organizatora toga našeg hodočašća. Francis, tako se zove, mi je pričao o Međugorju, o porukama Kraljice Mira, hodočasnici koji dolaze.

Je li Međugorje u Ugandi među kršćanima bilo poznato, je li se išta znalo o porukama, o ukazanjima?

Nije bilo poznato dok nije došla naša prva skupina. Nakon toga Međugorje i u našoj zemlji postaje sve poznatije. Prvi nas je put došlo četrdeset i bili smo presretni zbog ozračja koje ovdje vlada. Jednostavno se osjeti da je ovo djelo Duha Svetoga jer čovjek ne može učiniti ovako nešto. Nakon povratka, molitva u našim obiteljima postaje sve prisutnija.

Koliko traje putovanje od Ugande do Međugorje?

Nije to baš dugo putovanje, ali je problem doći ovamo. Za naš prvi dolazak morali smo tražiti vizu za Međugorje i za Italiju jer smo mogli doći jedino preko Italije. U srpskom konzulatu u Ugandi su nam preporučili svoj konzulat u Italiji. Dobili smo vizu za Italiju, a oni su nas uputili na Srbiju, gdje smo dobili vize za Bosnu i Hercegovinu.

Vaši prvi dojmovi o Međugorju?

Moj prvi dojam je bio uvjerenje ljudi u Gospinu prisutnost. Ljudi su prijateljski raspoloženi, ne osjećaš da si stranac. Svi mole, a u mojim godinama popeo sam se na Križevac dva puta. Ljudi ovdje toliko vjeruju, bio sam jako inspiriran zajedno s ljudima s kojima sam došao, sve do sadašnjeg trenutka. Kad sam se vratio u Ugandu, obećao sam Majci Mariji da ću govoriti o njoj u cijeloj Ugandi, da ću širiti ime Majke Božje. Ljudi traže da dođu. Žele znati gdje je Međugorje i ovo ne će stati, ljudi će nastaviti dolaziti u Međugorje sve dok to Gospa želi.

Gospa je prisutna i u Vašem životu?

Kad imam problem, molim se Gospi. Toli-ke sam milosti primio od nje! Prije dvije godine, kad sam počeo graditi tvornicu, donio sam plan tvornice i ostavio ga na Podbrdu. Po povratku doma vlada mi je pozajmila novac i tvornica je završena za godinu dana. Sada u njoj radi dvije tisuće radnika i proizvodimo li-

Kad imam problem, molim se Gospi. Tolike sam milosti primio od nje! Prije dvije godine, kad sam počeo graditi tvornicu, donio sam plan tvornice i ostavio ga na Podbrdu. Po povratku doma vlada mi je pozajmila novac i tvornica je završena za godinu dana.

jekove za Ugandu, Ruandu, Keniju i Tanzaniju. Kad imamo problem, moji radnici i djeca kažu mi da idem u Međugorje.

Živate li Gospinu poruku u obitelji?

Mi smo svi bliski u obitelji i redovito idemo u crkvu. Dok sam bio u bolnici svi su dolazili, molili kronicu, pjevali. Moja obitelj je jako pobožna, a jedan moj rođak je svećenik. Nedavno sam bio teško bolestan, imao sam neobjašnjivo krvarenje. Ni liječnici u Kampali ni u Londonu, kamo sam žurno prevezen, nisu utvrdili uzrok. Bio sam na vratima smrti, ali sam isto tako, bez lijekova, ozdravio i za to, svakako, zahvaljujem Blaženoj Djevici Mariji.

Pričate li u Ugandi o Međugorju?

Kad god imam priliku govorim o ovome mjestu, o Kraljici Mira i njezinim porukama. Mir na koji nas Gospa poziva, nasušno je potreban u mojoj domovini. Pozna-

to je da smo pretrpjeli mnoge teške ratove i progonstva, i Gospine riječi, njezin poziv na mir i molitvu melem su za sve nas u Ugandi. Osluškujući u srcu što nam Gospa govori, shvaćamo da bez molitve nema mira. Osim toga što govorim o Gospinim porukama, doveo sam dosta svećenika u Međugorje, što mi omogućuje moje materijalno stanje. Nadam se da će tako biti i ubuduće i da će sve više vjernika dolaziti. Sretan sam što nekoliko dana mogu moliti u međugorskoj crkvi, što mogu ići na Podbrdo i Križevac premda sam u godinama, star koliko i križ na njemu.

Vaša poruka nama u Međugorju?

Gospina ukazanja u vašem mjestu milost su za cijeli svijet. To osjećaju svi koji ovamo hodočaste, ali i oni koji nemaju tu mogućnost. Molite za nas, a mi ćemo moliti za sve vas koji ste ovdje. Svima nam je najvažnije da nastavimo moliti.

(Prevela Marijana Drmić)

Uz zagrljaj do cilja

fra Mario Knežević

Gotovo svaka olimpijada iznjedri poticajne detalje koji kao oporuka ostaju u našem sjećanju. Možemo vidjeti mnogo dirljivih prizora koji svoj izvor uglavnom vežu uz bol, napor, nesretn trenutak, ozljedu. Među najdirljivijima svakako je onaj što se dogodio prije dvadeset godina na olimpijskim igrama u Barceloni. U utrci na 400 metara sudjelovao je i Redmond Derek. Kao i svi drugi, na startnoj je crti čekao znak koji će označiti početak ostvarenja njegova sna, a osvajanje medalje bio je taj san. No, nakon nekoliko istrčanih metara olimpijski san za njega postaje neostvariv: zbog napora puknuo mu je mišić. U tom trenutku svi u gledalištu promatraju one naprijed, one koji se bore za odličja i rijetki su bacili pogled na nesrećenoga. Svjetinu u areni zanima samo uspjeh, rekord, medalja. I dok je Redmond teturao s izrazima teške boli, jedan čovjek iz gledališta trči prema nesrećenom, a zaštitari ga pokušavaju spriječiti da pride ozlijeđenome olimpijcu. Čovjek iz gledališta više da mu je on otac, nakon čega ga puštaju. Zagrljeni, sin i otac doteturali su do cilja. Taj znakoviti i divni prizor privukao je pozornost cijeloga gledateljstva, i masa, koja je do toga trenutka bila objekt, postaje subjekt. Zahvaljujući tom činu shvatili su da ima i vrjednijih događaja od samoga penjanja na pobjedničko postolje.

Na velike marijanske blagdane, kao što je Velika Gospa koju smo ovih dana proslavili, vidimo bezbrojno mnoštvo onih koji dolaze pred Gospin kip i u Gospina svetišta. I tu ljudi dolaze sa svojim ciljevima i sa svojih startnih pozicija. Tu najčešće dolaze, sportski rečeno, ljudi napuknutih mišića želeći pronaći zagrljaj, potporu, nadu. Čovjek se u areni suvremenoga svijeta osjeća napušten, bezlična masa vidi samo uspjehe i uspješne, a čovjekova nutarnja čežnja ide za tim da se zamijete i oni koji su postrani, koji su doživjeli nesreću i koje je zatekao životni brodolom. Dolazak Gospi bacanje je u majčin zagrljaj, nakon čega nas Majka vodi do cilja, do Isusa. Gospa nas u Međugorju u više svojih poruka poziva da Isusa stavimo na prvo mjesto, a doći do Isusa, posebno za ranjena čovjeka, znači osvojiti najuzvišenije postolje.

Možda se ponekad i čudimo tolikima koji hodočaste. Čudimo se jer nismo u mogućnosti, poput onih gledatelja u Barceloni, vidjeti tko to u našoj blizini tetura, tko osjeća bol, komu je puknuo mišić. Naši pogledi zaustavljaju se na onima koji oko vrata imaju medalje, a mnogo manje zaustavljaju se na onima koji

oko vrata imaju svoga oca ili svoju majku. Teško je pronaći osobu koja se nije osjetila ostavljenom, i to baš onda kad najviše treba blizinu drugoga. Čovjek boli najviše osjeća bol što ta njegova bol ne dotiče drugoga. Na putu kojim prolazimo svakodnevno leži bolesnik kojem je Samaritanac iskazao ljubav. No, vidimo li ga?

U Gospinim svetištima vidimo bosonoge, raskajane i ljude suznih očiju. Čovjek kao da je simbolično izuo svoju obuću i otrešao prašinu ovoga svijeta. Svi mi, hodajući stazama koje je zahvatio grijeh, na svojoj obući nakupimo te prašine. Stoga suza i raskajano srce kao da oponašaju scenu Marije Magdalene koja shvaća da je jedini način spasa i novoga početka isprositi oprost Milosrdnoga Isusa.

Svetište na vjernika djeluje izlječujuće, u njemu zacjeljuju rane na našem srcu. Tu zacjeljuje naša prošlost koja nam svojim grijesima krade budućnost; tu se bacamo u zagrljaj Mariji koja se u svim svojim pitanjima i mukama prepustila u krilo Božjih namjera. U svetištima, u konačnici, uvijek iznova čujemo da se ostvaruju Isusove riječi kako liječnik ne treba zdravima nego bolesnima. Lijek utjehe i prihvaćenosti izvanredno dobro djeluje na bolest zvanu napušten i ranjen čovjek. Redmondov otac sina nije samo tješio, on ga je zagrljao i s njim dijeleći patnju ušao u cilj.

Mi tražimo takve suputnike jer je važno tko te i kada grli. Oni zagrljaji kad padamo ostaju osobito snažno ubilježeni u naše biće. To najviše i najočitiše osjetimo i proživimo u Gospinoj blizini!

U okovima ljubavi

(Iz razgovora o božanskoj providnosti, svete Katarine Sijenske, djevice)

Preslatki moj Gospodine, obazri se milostivo i dobrostivo na ovaj narod i na otajstveno tijelo svoje Crkve, jer veća će slava biti tvomu svetomu Imenu ako oprostiš tolikom mnoštvu stvorenja negoli da oprostiš jedino meni, bijednoj, koja toliko puta uvrijedih tvoje veličanstvo.

Kako se mogu utješiti ako vidim da ja uživam život a da je tvoj narod u smrti? I ako vidim tamu grijeha u preljubljenom Tvojoj Zaručnici, tamu nastalu zbog mojih prijestupa i prijestupa drugih tvojih stvorenja?

Želim, dakle, i molim Tebe za posebnu milost, da to učini ona neizreciva ljubav koja te je potaknula da čovjeka stвориš sebi na sliku i priliku. Koji li je bio razlog da si čovjeka na toliko dostojanstvo postavio? Zacijelo jedino neprocjenjiva ljubav kojom si u sebi samome gledao svoje stvorenje i kojega si ljubio. No, jasno spoznajem da je zbog krivice grijeha stvorenje izgubilo dostojanstvo na koje si ga bio postavio.

No, Ti, ljubavljivo potaknut, želeći sa sobom dobrostivo pomiriti ljudski rod, dao si nam riječ svoga jedinorođenoga Sina, koji je uistinu bio među nama kao tvoj zastupnik i posrednik.

On, naša pravda, kaznio je i na sebi nosio naše nepravde i opačine iz poslušnosti koju si mu ti, vječni Otac, naložio kad si odredio da uzme naše čovječstvo. O neprocjenjiva li bezdana ljubavi! Koje je srce tako tvrdo da se ne bi ganulo promatrajući kako je tolika uzvišenost sišla sve do dubine i odbačenosti našega čovječstva?

Tvoja smo slika, a Ti naša, zbog jedinstva koje si u čovjeku ostvario, skrivajući vječno božanstvo bijednom tamom i zaraženom tvari Adamova tijela. Odakle to proizlazi? Jedino iz neizrecive Tvoje ljubavi.

Stoga tom neprocjenjivom ljubavlju ponizno prosim Tvoje veličanstvo svim silama svoje duše da bijednim svojim stvorenjima dobrostivo iskažeš svoje milosrđe. – Amen.

Molitva pred Presvetim

Gospodine Isuse, klanjam Ti se. Na kraju ovoga dana, Isuse, želim se odmoriti u Tebi, jer ovo klanjanje nije dodatni napor i umor nego obrnuto – odmor u Tebi. Hvala, Isuse.

Hvala Ti, Isuse, što sada mogu biti pred Tobom. Hvala Ti, Isuse, jer moje riječi nisu važne. Važno je da Tvoj pogled počiva na meni, da Tvoja riječ odzvanja u meni.

O Marijo, naša Majko, nitko nije bio bliži Isusu od tebe. Zato me nauči gledati Isusa, stajati uz Isusa, prepoznati, slušati i čuti Njegovu riječ.

Hvala Ti, Isuse, jer si nam dao Majku. Hvala Ti, Gospodine, jer imamo nekoga tko nas vodi k Tebi, tko nas razumije, uvijek iznova poziva.

Gospodine, poslije ovoga klanjanja moje srce postaje pokaznica u kojoj Ti stanuješ, i drugi Te mogu prepoznati i vidjeti.

Isuse, večeras Te posebno molim za mlade, napose one koji su daleko od Tebe. Neka Ti daju svoje srce, neka njihovo srce bude ukorijenjeno u Tebi.

Hvala Ti, Isuse, za vrijeme provedeno s Tobom. Ovi trenutki nisu obično vrijeme, nego vječnost. Klanjam Ti se.

S. B.

Alexandrina Maria da Costa

Molila je Gospu za ozdravljenje, ali nije ozdravila već je bila uslišana na drugi način: prihvatila je patnju za spasenje duša. Prikazala je svoj život Kristu kao žrtvu za obraćenje grješnika i za mir u svijetu.

Priredio fra Karlo Lovrić

Alexandrina Maria da Costa rodila se 30. ožujka 1904. u malom selu Balasaru na sjeveru Portugala. Obje svoje kćeri, i Mariu i Deolindu, majka je odgojila kršćanski. Kad je imala sedam godina, poslali su je u Póvoa de Varzim u školu, jer je u Balasaru nije bilo. Kad se vratila u Balasar, s majkom i sestrom živjela je u zaseoku Calvario, gdje je ostala do smrti. Radila je u polju, bila vedra duha, omiljena među prijateljicama. U dvanaestoj godini teško je oboljela, i bolest je na njoj ostavila trag cijeli život. U četrnaestoj godini, na Veliku subotu 1918. doživjela je tragičan događaj sličan onome Marije Goretti: da obrani djevičanstvo, pred napasnicima je skočila kroz prozor s četiri metra visine. Ova herojska gesta bila je početak njezine dugotrajne bolesti – kroz trideset godina bila je potpuno paralizirana.

Bez oklijevanja sam skočila kroz prozor

Evo kako taj događaj Alexandrina opisuje u svom životopisu. „Bila sam u šivaonici sa svojom sestrom i još jednom, od nas starijom djevojkom. Primijetile smo tri muškarca kako idu prema nama. Kao da je nešto slutila, Deolinda mi je rekla da zatvorim vrata salona. Nekoliko trenutaka poslije čule smo korake u stepeništu i odmah nakon toga lupanje na vrata.

„Tko je tamo?“ - upitala je moja sestra. Jedan od njih, koji je bio moj gospodar, tražio je da bez oklijevanja otvorimo vrata.

„Nemate ovdje što tražiti, dakle, ne ćemo otvoriti“ - uzvratila je Deolinda.

Nakon nekoliko trenutaka tišine, čule smo kako se ta spodoba od čovjeka penje stubištem koje ide od staje do vrata salona. U strahu od onoga što bi se moglo dogoditi, gurnule smo šivaći stroj na vrata. Vidjevši da su vrata zatvorena i zaprta, počeo je lupati velikim čekićem, razbio nekoliko dasaka i ušao u salon.

Kad je to vidjela, Deolinda je otvorila vrata i pobjegla, ali su je zaustavili druga dvojica koji su čekali vani, vukući je za haljine. Uхватili su i drugu djevojku koja je išla za njom.

Bila sam sva izvan sebe. Kako se spasiti? Pogledala sam oko sebe i brzo se uspjela na prozor koji je bio otvoren i bez imalo oklije-

vanja skočila. Htjela sam se odmah podići ali nisam mogla. Bol mi je prošla kralježnicom.

Čim sam mogla ustati, uzela sam jedan kolac i pošla braniti svoju sestru koju su okruživala dvojica starijih od nje, a naša se prijateljica u hodniku borila s trećim. Mislila sam samo na to kako ih obraniti.

„Van!“ - bio je moj prvi krik, jak kao munja.

Protuha, koji je bio u hodniku, pobjogao se i odmah pustio mladu djevojku. Tada sam primijetila da sam pri skoku kroz prozor izgubila zlatni prsten.

„Psi jedni! Zbog vas sam izgubila prsten.“

Odjednom, skidajući prsten sa svoga prsta jedan od njih mi ga pruži govoreći:

„Drži, uzmi ga, ne ljuti se na mene...“

„Ne želim ga više“ - odgovorila sam mu ljutito - „odmah napusti ovo mjesto!“ Povukli su se, a mi, onako uznemirene, vratismo se na svoj posao.

Da izbjegnemo tragediju, moja sestra i ja o svemu ovome nismo nikomu rekla ni riječi. Unatoč tomu, naša je majka nešto saznala od prijateljice.

Nakon nekog vremena počela sam trpjeti sve više i više. Svi su rekli da je to zbog skoka kroz prozor. Čak su i liječnici poslije potvrdili da je taj skok doprinio pogoršanju moje stare bolesti.“

Živim da slavim Boga i spašavam duše

U samoći svoje sobe, u neopisivim bolovima, Alexandrina se posvećuje svetoj hraništima, ispašta zbog profanacije Euharistije i napuštanja Gospodina od njegovih stvorenja. Prikazala je svoj život kao žrtvu za obraćenje grješnika i za mir u svijetu. Govorila je: „Živim jedino da slavim Boga i da spašavam duše.“ Najavljujući rat kao kaznu zbog brojnih grijeha čovječanstva, Gospodin joj je rekao godine 1935. i još mnogo puta: „Ovo će biti žrtve mojih svetoj hraništa koje će zaustaviti ruke božanske pravde da svijet ne bude razrušen i da ne nadodu veće kazne.“

Iste godine Isus joj je naredio da od Svetoga Oca zatraži posvetu svijeta Bezgrješnom Srcu Marijinu i da uvede liturgijski blagdan na koji će ljudi častiti Srce Marijino.

„Kao što sam tražio od Margarite Marije (Alacoque) pobožnost mome božanskom Srcu, od tebe tražim da svijet bude posvećen

Bezgrješnom Srcu moje Presvete Majke s liturgijskim blagdanom.“

Za rata, kao odana kći, žrtvovala se za Papu i piše mu umirujući ga u opasnostima međunarodnih katastrofa. Odmah poslije izbora pape Pija XII. Isus joj 27. ožujka 1939. proriječi: „On je Pontifeks koji će svijet posvetiti Srcu Bezgrješne Marije, moje Majke“. Tri godine poslije, 31. listopada 1942., ispunile su se Isusove riječi.

Dana 6. prosinca 1940. Gospodin joj je rekao: „Mir će doći ali bit će plaćen cijenom mnoge krvi. Sveti Otac će biti pošteđen. Oholi i pobješnjeli zmaj ne će se usuditi dirnuti njegovo tijelo, ali njegova duša bit će žrtva ovoga zmaj.“

Trinaest godina i sedam mjeseci bez hrane i pića

Alexandrina je od 27. ožujka 1942. pa do svoje smrti 13. listopada 1955. živjela bez uzimanja hrane i pića. Živjela je od svakidašnje sv. pričesti. Kratko vrijeme prije njezine smrti Isus joj je prenio ovu poruku: „Traži duše koje me ljube u sakramentu moje Ljubavi koje će uzeti tvoje mjesto kada ti budeš otišla u nebo. Pozovi svijet na molitvu, na pokoru, da se zapali ljubav prema meni. Jadni svijet. Što će postati ako ne poslušaju ovaj božanski zov.“

Istoga mjeseca i Presveta Djevica Majka milosrđa pokazala joj je sredstvo da utaži božansku pravdu tako uvrijeđenu: „Govori dušama, govori im o Euharistiji, govori im o krunici!...“ Alexandrina je sastavila ovu tako lijepu molitvu: „O moj Isuse, klanjam ti se na svakome mjestu gdje prebivaš u Presvetom oltarskom sakramentu. Ja te pratim namjesto onih koji te ne časte. Ja te ljubim namjesto onih koji te ne ljube. Ja ispaštam namjesto onih koji te vrijeđaju. Dođi u moje srce!“

Kako je slična ova molitva koju je Anđeo Portugala naučio djecu u Fatimi kod ukazanja u Valinhosu: „Moj Bože, ja vjerujem, ja te častim, ja se nadam i ja te ljubim. Tražim oprostjenje namjesto onih koji ne vjeruju, koji ti se ne klanjaju, koji se ne nadaju i koji te ne vole.“

Uvijek posjećen grob

Teško bolesna, u neopisivoj žrtvi uputila se prema nebu 13. listopada 1955., na obljetnicu posljednjeg Gospina ukazanja u Fatimi kojoj je bila djetinjski odana.

Njezina misija da privuče duše k Bogu nastavlja se. To svjedoče brojni hodočasnici koji dolaze moliti kod njezina groba; koji posjećuju njezinu malu sobu, onakvu kakva je nekada bila; sobicu u kojoj je živjela i umrla, a milosti koje joj se pripisuju su bezbrojne...!

Alexandrina Maria da Costa blaženom je proglašena 25. travnja 2004., čime ju je Crkva stavila za uzor vjernicima cijeloga svijeta.

Svećenik – čovjek vjere

Nedjelja, 16. kroz godinu. Dan Gospodnji i dan posvećenja svakoga čovjeka dobre volje. Nakon svete Mise sjedim u crkvi, pred Presvetom, i pokušavam biti u potpunoj tišini. Pokušavam se čak isključiti i u mislima, kad osjećam da moja duša počinje slušati.

Slušam i ponovno, u nutрини, čujem ono što se s nama dogodilo na 17. međunarodnom seminaru za svećenike u Međugorju na temu *Svećenik – čovjek vjere*.

Opet potpuno oživljuju riječi fra Ivana Dugandžića: „Ako je riječ o ‘vježbama’, onda to podrazumijeva našu aktivnu pažnju, naprezanje da razumijemo ono što se kroz te dane izlaže, da o svemu tome donesemo svoj osobni sud i, napokon, da donesemo neke odluke s kojima ćemo se vratiti u svoj uobičajeni život i na svoje radno mjesto. To je, dakle, jedno od značenja ‘duhovnih vježbi’ sadržano u pojmu ‘vježbe’, koji, umjesto pasivnosti, očekuje našu aktivnost.“

Drugi pojam u toj sintagmi, ‘duhovne’, usmjeruje našu pozornost na ono što pritom nadilazi našu ljudsku sferu, što dolazi odozgor, od Duha Svetoga. Taj nas pojam podsjeća da su ‘duhovne vježbe’ ne samo naše nego i Božje, i to ponajprije Božje djelo. Svojom se aktivnošću mi zapravo samo otvaramo djelovanju Duha Božjega, za kojega Pavao kaže da u nama moli i onda kad mi ne znamo kako bismo pravilno molili (usp. Rim 8,26), jer on je po krštenju izliven u naša srca, a po njemu ljubav Božja prema nama.“

Ovim uvodnim riječima želim zahvaliti ponajprije Svemogućem Bogu i Majci Božjoj, Kraljici Mira, da sam mogao i ove godine biti prisutan na seminaru za svećenike. I ovog puta Bog nam je darovao jednog takvog svećenika i redovnika, koji nas je tih dana blagoslovom Božjim i „zagovorom Blažene Djevice Marije koja je bila i ostala izabrana posuda Duha Svetoga“ – (riječi Ivana Dugandžića) vodio po Riječi Božjoj u posvećeni život.

Blagoslov Božji neka prati daljnji rad i trud onih koji organiziraju ove seminare i druge susrete, koji su uvijek spremni na svetu ispovijed i na službu drugih svetih čina: Klanjanje, molitvu za obraćenje i za bolesnike, Križni put itd.

Marijo, Majka naša, Kraljice Mira, moli za nas da ovo vrijeme milosti što ga imamo u Međugorju nikad ne prestane. Neka se nastavi kad se vratimo kući, u našem svakidašnjem životu. Božja milost itekako nam je potrebna u današnjim prilikama, i neka nam tvoje majčinsko Srce pomogne da živimo po volji Božjoj i da svojim životom svjedočimo o njegovoj ljubavi, koja nas učini njegovom pravom djecom i svećenicima, ljudima vjere.

Više sam puta nakon ovakvih i sličnih duhovnih dana o tome pisao, ali nikad kao sada nisam to činio snagom volje Božje. Mislim da bi bilo suprotno volji Božjoj, da to nisam učinio.

Završit ću riječima fra Ivana Dugandžića: „Svojom riječi Bog pustinju našega srca pretvara u prvotno stanje vjernosti njemu koje simbolizira slika raja.“

Szel Jozsef, župnik iz Vojvodine

Pobjeđujemo

Globalizam koji je trenutno u usponu ne želi tako lako izgubiti svog vjernog pomagača – komunizam. Crkva im je i jednome i drugome smrtni neprijatelj. Komunizam na nju kreće oružjem, globalizam medijima, a ona se samo brani riječima Evanđelja. Na prvi pogled naivno. No, uvijek kroz povijest kršćani su pobjeđivali na taj način.

fra Miljenko Stojić

Toga dana, 13. svibnja 1981., Trgom sv. Petra u Rimu odjeknuli su pucnji. Turčin Ali Agca pucao je u papu Ivana Pavla II. Navodno se još ne zna tko ga je poslao. Za široke bi mase to moglo i biti istina jer veliko je pitanje je li u sve upetljan samo komunizam, na kojega je pala krivnja, ili poglavito onaj tko se služio i služi i komunizmom, i nacizmom, sada globalizmom, da bi pobijedio na ovome svijetu. Nama su ti napori možda smiješni, njemu nisu. Proglasio je smrt Boga i zbog čega bi mu više bio važan bilo čiji život, gledano čudoredno? Važan mu je samo kao sirovina za postizanje određenih probitaka i to je to.

Nešto više od mjesec dana nakon pucnjeva u Papu u župi Međugorje ukazala se Kraljica Mira. Komunizam je carevao na Istoku, na Zapadu se kočoperio narastajući globalizam. Dva zla nastala na temelju čovjekove lažne nade da će jednoga dana biti poput Boga. I oba su se služila i služe velikim, humanim pojmovima. Mir, pravda, zakonitost, jednakost, sloboda, dostojanstvo, bratstvo... A njih nigdje nije bilo. Kraljica je Mira skupljala svoju uciviljenu dječicu i pokazivala im put. Ona su ostavljala loše putove i stala graditi svijet po mjeri čovjeka, novi svjetski porredak prožet ljubavlju, a ne mržnjom. Osvr-

nemo li se barem mrvicu unatrag, lako ćemo to prepoznati.

Komunizmu i globalizmu zacijelo se ne odati oni koji na devetnici pred Veliku Gospu na Širokom Brijegu sa svojim roditeljima nazoče molitvenom programu. To ozračje upijaju odmalena i ono će ih pratiti tijekom cijelog života. Veličanstveno je gledati djecu i odrasle koji tih dana u tisućama hrle na ovaj Gospin Brijeg. To je ista ona Gospa kojoj su komunisti 1945. odbili ruke, ona Gospa koja je gledala ubojstvo nekužnih franjevacu, ona Gospa koja je slušala mladež što joj je dolazila tijekom komunizma, ona Gospa koja nas je dovela do naše, ne njihove, pobjede. Sada nas uči kako početi razmišljati i konačno globalizmu i njegovim gazdama reći da nas to ne zanima. Upravo sam nešto slično maloprije zaključio u razgovoru s jednim koji je davno pošao tim putem. Prevarit će nas ti tijekovi ako se ne trznemo na vrijeme.

Poznavatelji Treće fatimske tajne kažu da je u njoj nagoviješten pucanj u Papu. Kako je obznanjeno u posljednje vrijeme, Treća fatimska tajna između ostaloga opisuje biskupa obučena u bijelo, ostale biskupe, svećenike, redovnice, redovnike kako se uspinju na strmu planinu na čijem je vrhu Križ od grubo obrađenih trupaca. Idući putem na tu planinu biskup u bijelom prolazi kroz napola

srušen grad, moli se za mnogobrojna tjelesa ubijenih što leže oko razbacana. Dospjevši na vrh ubijaju ga vojnici dok kleči na koljenima u podnožju velikog Križa, a isto se događa i drugima koje smo nabrojili. Pridruženi su im još i laici različitih staleža i položaja. Danas znamo da Papa nije ubijen, da ga je sačuvala Gospa, ona kojoj se obraća na svome papinskom grbu: Totus Tuus – Potpuno tvoj. Pobjedila je, kao i svi mi s njome. Jednoga zla je nestalo. Komunizam je otišao u ropotarnicu povijesti.

To s komunizmom započelo je davno, još dok su kolonizatori harali tadašnjim i kasnije poznatim svijetom. Oni su zapravo bili jedan od njegovih kovača. Pa je nakon toga došlo preseljenje iz inkubatora u Velikoj Britaniji u Rusiju. Pojavila se i Fatima. Strašni događaji nadvili su se nad čovječanstvo. U Njemačku je, pak, ubačen nacizam, spoj socijalizma i rasizma. Katolicima i kršćanima ni u jednom ni u drugom slučaju nije bilo lako, iako im do dandanas nastoje prikrpiti nacizam govoreći, zbog njihova domoljublja, da su ga podupirali. A istina je da je nacizam u Njemačkoj najgora prošao u katoličkim krajevima, da je ubijao svećenike, redovnike i redovnice, da se Papa borio protiv njega. Uvod u sve bila je Španjolska 1937. kada su se tamo sjatili komunisti s raznih strana svijeta i pokrenuli građanski rat da bi tu katoličku zemlju pretvorili u domovinu nastupajućeg komunizma. Tu su zanat kalili i mnogobrojni jugoslavenski komunisti. Crkveni ljudi i laici ubijani su kao na tekućoj vrpici. Načini ubojstva neprestano su izmišljeni i usavršavani. O tome se danas nastoji šutjeti. Globalizam koji je trenutno u usponu ne želi tako lako izgubiti svog vjernog pomagača. Crkva im je i jednome i drugome smrtni neprijatelj. Komunizam na nju kreće oružjem, globalizam medijima, a ona se samo brani riječima Evanđelja. Na prvi pogled naivno. No, uvijek kroz povijest kršćani su pobjeđivali na taj način. Znamo oni to makar ne znali ove činjenice koje iznesosmo.

Zbilja smo svoji na svome kad smo s Gospom. Blaženi Alojzije Stepinac je to znao. Na početku mu je bila namijenjena uloga ratnog zločinca. Danas ga štuju kao blaženika. Usudio se proći svoj put i pobijedio.

Tjedni molitveni program

– zimski raspored
(od Mise na Križevcu do 1. svibnja)

PONEDJELJAK I UTORAK

7.30 h Sv. Misa na hrvatskom
Prije podne Sv. Mise na raznim jezicima
Tijekom dana Susreti po dogovoru
Poslije podne Tiho klanjanje u Kapelici klanjanja
17 - 20 h **Večernji molitveni program i ispovijed**
17 h Radosna i žalosna otajstva krunice
18 h Sv. Misa
19 - 20 h Blagoslov predmeta, molitva za zdravlje duše i tijela, slavna otajstva krunice

SRJEDA

7.30 h Sv. Misa na hrvatskom
Prije podne Sv. Mise na raznim jezicima
Tijekom dana Susreti po dogovoru
Poslije podne Tiho klanjanje u Kapelici klanjanja
17 - 20 h **Večernji molitveni program i ispovijed**
17 h Radosna i žalosna otajstva krunice
18 h Sv. Misa
19 - 20 h Blagoslov predmeta, molitva za zdravlje duše i tijela, slavna otajstva krunice
Euharistijsko klanjanje

ČETVRTAK

7.30 h Sv. Misa na hrvatskom
Prije podne Sv. Mise na raznim jezicima
Tijekom dana Susreti po dogovoru
Poslije podne Tiho klanjanje u Kapelici klanjanja
17 - 20 h **Večernji molitveni program i ispovijed**
17 h Krunica
- U došašću, u božićnom vremenu i u vremenu kroz godinu: radosna otajstva i otajstva svjetla
- U korizm: otajstva svjetla i žalosna otajstva
- U uskrsnom vremenu: otajstva svjetla i slavna otajstva
18 h Sv. Misa, blagoslov predmeta
19 - 20 h Euharistijsko klanjanje

PETAK

7.30 h Sv. Misa na hrvatskom
Prije podne Sv. Mise na raznim jezicima
Tijekom dana Susreti po dogovoru
Poslije podne Tiho klanjanje u Kapelici klanjanja
14 h Križni put uz Križevac
17 - 20 h **Večernji molitveni program i ispovijed**
17 h Radosna i žalosna otajstva krunice
18 h Sv. Misa, blagoslov predmeta
19 - 20 h Čašćenje Križa

SUBOTA

7.30 h, 13 h Sv. Misa na hrvatskom
Prije podne Sv. Mise na raznim jezicima
Tijekom dana Susreti po dogovoru
Poslije podne Tiho klanjanje u Kapelici klanjanja
17 - 20 h **Večernji molitveni program i ispovijed**
17 h Radosna i žalosna otajstva krunice
18 h Sv. Misa
19 - 20 h Blagoslov predmeta, molitva za zdravlje duše i tijela, slavna otajstva krunice
Euharistijsko klanjanje

NEDJELJA I BLAGDANI

8, 11, 18 h Sv. Mise na hrvatskom
Ispovijed Prije podne za vrijeme Mise
Prije podne Sv. Mise na različitim jezicima
Tijekom dana Susreti sa svjedocima
Poslije podne Tiho klanjanje u Kapelici klanjanja
14 h Krunica na Brdu ukazanja
17 - 20 h **Večernji molitveni program i ispovijed**
17 h Radosna i žalosna otajstva krunice
18 h Sv. Misa
19 - 20 h Blagoslov predmeta, molitva za zdravlje duše i tijela, slavna otajstva krunice

Glasnik MIRA

O međugorskim događajima te odjecima u svijetu i Crkvi čitajte u Glasniku mira, mjesečniku Informativnog centra MIR Međugorje.

Surađujte u Glasniku mira. Podijelite svoje dojmove i iskustva.

Uredništvo:
Glasnik mira, Gospin trg 1,
88266 Međugorje, BiH
Tel.: 00 387 36 653 327
Faks: 00 387 36 651 300
E-mail: kreso.sego@medjugorje.hr

Preporučite drugima
Glasnik mira.
Darujte im godišnju pretplatu.
Pretplatite se na Glasnik mira.

Služba pretplate:
Tel.: 00 387 36 653 342
E-mail: lidija_paris@medjugorje.hr

RADIOPOSTAJA MIRA MEĐUGORJE

Jajce 87,8 Mhz
Mostar 100 Mhz
Banja Luka 107,8 Mhz
Hercegovina 101,5 Mhz
Lašvanska dolina 100 Mhz
Split, Južna Hrvatska 101,5 Mhz
Sarajevo i Srednja Bosna 96,1 Mhz
Bugojno, Uskoplje i okolica 101,8 Mhz
Sjeverozapadna Bosna, Jajce 108,7 Mhz
Zepče, Tuzla, Usora, Posavina 100,1 Mhz
Dolina Neretve i Južna Hercegovina 98,3 Mhz
Rama, Konjic, Sjeverna Hercegovina 104,7 Mhz
Zagreb, Lika, Bihać, Srednja Hrvatska 107,8 Mhz

Sateliti:
Europa, Bliski istok i Afrika – HOT BIRD 6

RADIOPOSTAJA "MIR" MEĐUGORJE
Gospin trg 1
88266 Međugorje,
Bosna i Hercegovina

Tel.: ++387 36/653-328 uredništvo
++387 36/653-326 glavni tehničar
++387 36/653-310 marketing
Faks: ++387 36/651-300

e-mail: marketing@medjugorje.hr
www.medjugorje.hr

Prikupio i preveo: Kristijan Pandža

Vinzent Kranzler, Austrija

Bio sam jedne noći na Križevcu. Gore su mi jednostavno potekle suze. To je za mene bilo oslobađajuće jer sam imao osjećaj da mi se duša oprala.

Tomislav Šulentić, Velika Gorica, Hrvatska

Došli smo supruga i ja s dvoje djece, a treće je na putu. Dolazimo svake godine, već šest ili sedam godina zaredom. Prvi put

smo bili samo supruga i ja dok još nismo imali djece. Zahvalni smo Bogu na prvoj trudnoći koju je imala, na drugoj, pa sad i na trećoj. Općenito, zahvaljujemo za posao, zdravlje, obitelj i još dosta toga. Trebalo bi više ljudi doći ovamo, mislim da bi nam onda svima bilo bolje, ljepše.

O. Gabriel Harty, dominikanac, Irska

Idućeg tjedna napunit će se 19 godina otkako sam zaredom. Prijatelj mi se čude što prevaljujem toliki put da bih došao ovamo.

U Irskoj cijeloga života širim krunicu, i to me odvelo u Englesku, Škotsku, Wales, pa i u Ameriku, gdje sam širio krunicu među grupom anglikanaca. Iako anglikanci nisu rimokatolici, krunica je za njih jako važna, vole meditirati krunicu. Ponekad se misli da je krunica samo za rimokatolike, ali korištenje zrnaca na krunici ima veze s meditacijom, što je apsolutno univerzalno. Naša Majka Marija nije samo majka rimokatolika, nego majka svih ljudi na zemlji. Marija nam kaže neka u jednoj ruci držimo krunicu, a u drugoj Bibliju. Marija nam je poslana s neba. Ona je proklamacija Evanđelja. Ona nam govori: Ja sam s vama. To preko nje Bog govori cijelom svijetu: Ja sam s vama.

Jan Petamagnel, Norveška

Pročitali smo o ovome mjestu u turističkom vodiču. Na prolazu smo iz Mostara za Sarajevo. Nismo katolici, nego luterani. Svejedno je zanimljivo doći i osjetiti ozračje. Ovo je posebno mjesto.

*Blagoslovljen da si, Gospodine,
Bože svega svijeta:
od Tvoje darežljivosti primismo vino
što Ti ga prinosimo;
ono, plod trsa i rada ruku čovječjih,
postat će nam piće duhovno.*